

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i (...)

po rozpoznaniu sprawy z powództwa **A. B.** przeciwko **Izbie Celnej w Ł.**

o wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

I. zasądził od pozwanej Izby Celnej w Ł. na rzecz powódki A. B. tytułem wyrównania uposażenia zasadniczego za okres od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku następujące kwoty:

- 1) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 3) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 marca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 4) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 5) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 maja 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 6) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 7) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 8) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 9) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 września 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 10) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 października 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 11) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 12) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 13) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

32) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

33) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

34) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

35) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

36) 393,50 zł wraz ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

- nie obciążył powódki A. B. kosztami procesu liczonymi od oddalonej części powództwa,

- nakazał pobrać od pozwanej Izby Celnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 515,80 zł tytułem poniesionych wydatków, w pozostałej części wydatki przejęto na rachunek Skarbu Państwa,

- zasądził od pozwanej Izby Celnej w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 1.195,56 zł, zawierającą podatek od towarów i usług, tytułem częściowego zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu,

- przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata C. Ś. kwotę 1.018,44 zł, zawierającą podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, nadał wyrokowi w punkcie I. rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 3.108,57 zł.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka A. B. funkcjonariuszem Izby Celnej w Ł. była od dnia 2 września 1996 roku. Początkowo powódka w ówczesnym Urzędzie Celnym w Ł. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny do dnia 30 listopada 1996 roku na stanowisku kontrolera celnego w pełnym wymiarze czasu pracy. Po upływie okresu próby powódka została zatrudniona na czas określony od dnia 1 grudnia 1996 roku do dnia 2 września 1999 roku, to jest na okres służby przygotowawczej. Od dnia 3 września 1999 roku powódka została zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Stanowisko i wymiar czasu pracy powódki nie uległy zmianie.

Do 2003 roku powódka pracę świadczyła w Posterunku Celnym w S..

Aktualnie w Posterunku Celnym w S. jest Referat Dozoru Celnego. Specyfika pracy w tym Referacie jest aktualnie zupełnie inna od tej jaka panowała w czasie kiedy pracowała w nim powódka.

W dniu 2 stycznia 1997 roku powódka otrzymała zakres obowiązków i uprawnień na piśmie. Do zadań powódki należało: sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej obrotu towarowego z zagranicą; dopuszczanie do obrotu na polskim obszarze celnym lub do wywozu za granicę towarów będących przedmiotem obrotu towarowego z zagranicą; dokonywanie wymiaru i poboru należności celnych; zwalczanie i ściganie przestępstw i wykroczeń w zakresie ustalonym ustawą karną skarbową; wykonywanie innych zadań zleconych w odrębnych przepisach.

W dniu 29 czerwca 1998 roku powódka otrzymała zakres obowiązków i uprawnień zgodnie z którym jej stanowisko zostało określone jako stanowisko ewidencji i rejestracji długu celnego, a do jego zadań należało prawidłowe przyjmowanie i terminowe rejestrowanie długu celnego oraz sporządzanie odpowiednich wykazów.

W dniu 8 września 1998 roku powódka otrzymała kolejny zakres obowiązków i uprawnień, zgodnie z którym do zadań stanowiska pracy powódki należało: dokonywanie wymiaru należności celnych, podatkowych oraz opłat manipulacyjnych; sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej; wszczynanie spraw Karnych Skarbowych w zakresie przestępstw i wykroczeń ujawnionych w toku sprawowanej kontroli celnej; wykonywanie innych czynności zleczanych przepisami odrębnymi; wykonywanie innych czynności zleczanych przez Kierownika Posterunku w zakresie związanym z bieżącą pracą posterunku.

Kolejna zmiana w zakresie obowiązków i uprawnień powódki miała miejsce w dniu 17 września 1998 roku. Od tego czasu do zadań stanowiska pracy powódki należało: prowadzenie ewidencji obowiązujących w Urzędach Celnych; rejestrowanie długu celnego - prawidłowe przyjmowanie i terminowe rejestrowanie długu celnego oraz sporządzanie odpowiednich wykazów; nadawanie przeznaczenia celnego towarom będącym przedmiotem obrotu towarowego z zagranicą; sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej nad obrotem towarowym z zagranicą; wszczynanie spraw karnych skarbowych w zakresie ujawnionych przestępstw i wykroczeń; wykonywanie czynności wynikających z odrębnych przepisów; wykonywanie innych czynności zleczonych przez kierownika posterunku celnego w zakresie związanym z bieżącą pracą. Do obowiązków powódki i związanych z nimi czynności należało między innymi: prowadzenie rejestru firm; prowadzenie korespondencji z Urzędami Celnymi w sprawach potwierdzeń odbioru przekazywanych towarów; przyjmowanie towarów pod dozór celny i sprawowanie nad nimi kontroli; nakładanie zamknięć celnych na towary celne, pomieszczenia lub środki przewozowe; przeprowadzanie rewizji celnej towarów i środków przewozowych oraz przeszukiwanie pomieszczeń służących do ich przechowywania.

Powódka na stanowisku kontrolera celnego faktycznie zajmowała się: wprowadzaniem danych długu celnego, ewidencjonowaniem podmiotów gospodarczych, ewidencjonowaniem zabezpieczeń majątkowych podmiotów. Na polecenie kierownika w zastępstwie za innego pracownika, np. w sezonie urlopowym, powódka zajmowała się prowadzeniem odprawy celnej. Generalnie praca powódki polegała na wprowadzaniu danych o należnościach celnych do systemu komputerowego, weryfikacji czy wszystkie informacje z dokonanej odprawy podane przez innego pracownika są prawdziwe, czy podmiot gospodarczy dokonał wpłaty. Dane wynikały z dokumentów a powódka musiała je zweryfikować. Weryfikacja polegała na matematycznym ich zliczeniu. Zdarzało się, że dane powódka weryfikowała ręcznie, przy pomocy kalkulatora. Jeśli podmiot posiadał zabezpieczenie powódka musiała zdjąć daną kwotę od salda, przekazać firmie jaka jest kwota do zapłaty, czy dany podmiot może prowadzić w dalszym ciągu odprawy bezgotówkowe. Powódka wysyłała dane raz na tydzień do Ł. w formie zestawień, które wykonywała. W zastępstwie nieobecnego pracownika powódka przyjmowała dokumenty do odprawy importowej, eksportowej. Powódka musiała w związku z tym posiadać wiedzę co do tego jak przeprowadzać odprawy – importowe i eksportowe. Powódka współpracowała z oddziałami granicznymi w kwestii potwierdzeń przybycia bądź nie towaru do odprawy.

Powódka nie wyliczała samodzielnie należności celnych, gdyż te były obliczane przez innych pracowników. Nie przygotowywała także projektów decyzji. Praca powódki była kontrolowana przez dział rozliczeń Urzędu Celnego.

W dniu 15 września 2000 roku weszła w życie ustawa o Służbie Celnej z dnia 24 lipca 1999 roku (t.j. Dz. U. z 2004 roku, nr 156, poz. 1641). Na podstawie art. 1 ust. 1 tej ustawy, w brzmieniu pierwotnym, utworzono jednolitą umundurowaną Służbę Celną w celu zapewnienia zgodności z prawem przywozu towarów na polski obszar celny oraz wywozu towarów z polskiego obszaru celnego. Na podstawie delegacji zawartej w art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 4 ustawy Minister Finansów wydał w dniu 30 marca 2000 roku rozporządzenie w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych oraz szczegółowego trybu nadawania im stopni.

W związku z wejściem w życie nowej regulacji pismem z dnia 26 maja 2000 roku pozwany zaproponował powódce mianowanie do służby stałej w Urzędzie Celnym w Ł., na dotychczasowym stanowisku kontrolera celnego. Powódka przyjęła propozycję pełnienia służby w dniu 1 lipca 2000 roku. Aktem mianowania z dnia 1 sierpnia 2000 roku powódce został nadany stopień starszego rewidenta celnego.

Z dniem 26 września 2002 roku powódka została zawieszona w pełnieniu obowiązków służbowych w związku z wszczęciem przeciwko jej osobie postępowania karnego o przestępstwo z art. 228 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

(przyjmowanie korzyści majątkowych w czynie ciągłym). Podstawę zawieszenia stanowił art. 23 ustawy o Służbie Celnej z 1999 roku.

W dniu 30 kwietnia 2003 roku skierowano do Sądu akt oskarżenia przeciwko powódce.

Decyzją Dyrektora Izby Celnej w Ł. z dnia 13 sierpnia 2003 roku powódka została zwolniona ze służby z dniem 31 sierpnia 2003 roku na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 8a ustawy z 1999 roku o Służbie Celnej.

W odpowiedzi na wniosek powódki o ponowne rozpatrzenie sprawy Dyrektor Izby Celnej w Ł. decyzją z dnia 3 października 2003 roku utrzymał w mocy decyzję z dnia 13 sierpnia 2003 roku.

Do dnia zwolnienia ze służby poczynawszy od dnia 1 stycznia 2003 roku uposażenie zasadnicze powódki wynosiło 1.946,30 zł.

Na dzień zwolnienia ze służby powódka posiadała staż pracy w Urzędzie Celnym wynoszący 7 lat.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 10 listopada 2010 roku wydanym w sprawie II K 7/10 powódka i czterech innych funkcjonariuszy Izby Celnej w Ł. zostali uniewinnieni od zarzucanego im czynów. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 15 listopada 2011 roku.

W dniu 18 listopada 2011 roku powódka wniosła o przywrócenie jej do służby na poprzednich warunkach.

Decyzją Dyrektora Izby Celnej w Ł. z dnia 29 listopada 2011 roku powódka została przywrócona do pracy od dnia 1 grudnia 2011 roku na stanowisku młodszego specjalisty Służby Celnej, w pełnym wymiarze czasu pracy, z uposażeniem zasadniczym w wysokości 2.299,30 zł. Na podstawie przydzielonej punktacji za wykształcenie, staż, zajmowane wcześniej stanowisko i posiadany stopień (w sumie 7 punktów) powódce ustalono stopień służbowy rewidenta celnego. Powódka zaakceptowała przedstawione warunki służby.

Poza powódką wnioski o przywrócenie do służby złożyło jeszcze trzech funkcjonariuszy co do których w dniu 10 listopada 2010 roku w sprawie II K 7/10 zapadł wyrok uniewinniający. Wniosek taki złożyła między innymi E. D., która na dzień zwolnienia ze służby również zajmowała stanowisko kontrolera celnego i której na podstawie przydzielonej punktacji za wykształcenie (także średnie), staż, zajmowane wcześniej stanowisko i posiadany stopień (w sumie 8 punktów) również ustalono stopień służbowy rewidenta celnego. Pozostałe dwie osoby uzyskały znacznie więcej punktów po 11.

W związku z przywróceniem do służby powódce zostało na podstawie art. 108 ust. 3 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku wypłacone świadczenie pieniężne równe sześciokrotnemu miesięcznemu uposażeniu na stanowisku zajmowanym przez powódkę przed zwolnieniem ze Służby Celnej.

Po przywróceniu do służby, przez pierwsze dwa miesiące, powódka pracowała w oddziale celnym. Zajmowała się kserowaniem dokumentów, układaniem dokumentów, zakładaniem teczek.

Od lutego 2012 roku powódka została przeniesiona do Referatu Dochodzeniowo-Śledczego. Powódka zajmowała się tam korespondencją, podpinaniem i roznoszeniem zwrotek, segregowaniem spraw, sporządzaniem kserokopii akt. Tego rodzaju czynności powódka wykonywała do końca zatrudnienia w Izbie Celnej w Ł..

Od 1 lipca 2012 roku Referat Dochodzeniowo-Śledczy stał się stałym miejscem pełnienia służby przez powódkę.

W dniu 20 września 2012 roku powódka otrzymała na piśmie zakres obowiązków i uprawnień, zgodnie z którym do zadań realizowanych na jej stanowisku należało:

1. Prowadzenie czynności w zakresie postępowania wykonawczego w sprawach o wykroczenia skarbowe, przestępstwa skarbowe, przestępstwa i wykroczenia;

2. Prowadzenie postępowań mandatowych w sprawach o wykroczenia skarbowe;
3. Prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o wykroczenia oraz sprawach o przestępstwa ujawnione przez funkcjonariuszy celnych pełniących służbę w izbie celnej, w których występuje zbieg idealny przestępstwa lub wykroczenia z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, w zakresie określonym w przepisach odrębnych; przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze oraz przekazywanie ich w wymaganym zakresie do zatwierdzenia prokuratorowi nadzorującemu postępowanie – pozostałe;
4. Występowanie do sądu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności;
5. Współpraca z organami ścigania, prokuraturą i sądami;
6. Realizacja zadań związanych z obsługą systemów informatycznych;
7. Prowadzenie kancelarii komórki;
8. Archiwizacja dokumentów;
9. Przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki.

Obowiązki powódki i związane z nimi czynności określone zostały między innymi na:

1. Terminowe i rzetelne wykonywanie zadań;
2. Niezwłoczne po wszczęciu postępowania przygotowawczego, na polecenie kierownika referatu/prokuratora opracowanie do zatwierdzenia planów śledztwa (czynności śledczych) oraz planów dochodzeń (czynności dochodzeniowych) i ich aktualizowanie stosownie do ujawnionych nowych okoliczności;
3. Podawanie ustnie podstaw zarzutów i dokumentowanie tego faktu w protokole przesłuchania podejrzanego lub w notatce urzędowej; przygotowywanie projektu pisemnego uzasadnienia postanowienia o przedstawieniu zarzutów;
4. Przeprowadzanie rozpoznania cenowego w związku z koniecznością powołania biegłego/tłumacza i jego udokumentowanie;
5. Ustalanie z biegłym/tłumaczem zakresu, w jakim zostaną udostępnione mu akta sprawy i zabezpieczone dla potrzeb dochodzenia/śledztwa zatrzymane przedmioty/dokumenty;
6. Dokonywanie oceny, czy opinia jest pełna i jasna oraz sporządzoną w sposób rzetelny. Przedstawianie kierownikowi propozycji obniżenia wynagrodzenia biegłego/tłumacza. jeżeli opinia/tłumaczenie jest wadliwe, niezgodnie z postanowieniem I. lub została złożona ze znacznym nieusprawiedliwionym opóźnieniem;
7. Przygotowywanie projektów wniosków i pism do prokuratora związanych z prowadzonymi dochodzeniami/śledztwami;
8. Ustalanie z prokuratorem nadzorującym postępowanie dalszego jego kierunku przedmiotowego i/lub podmiotowego oraz sposobu jego zakończenia;
9. Sporządzanie projektów zawiadomień stron i ich obrońców/pełnomocników lub projektów pism do uczestników postępowania;
10. Prawidłowe postępowanie z dowodami rzeczowymi oraz innymi przedmiotami zatrzymanymi w trakcie prowadzonego dochodzenia/śledztwa oraz przygotowywanie stosownej dokumentacji;

11. Przekazywanie właściwym komórkom organizacyjnym izby wszelkich informacji o zabezpieczonych dowodach rzeczowych;
12. Przygotowywanie projektów zarządzeń, postanowień oraz aktów oskarżenia w sprawach o przestępstwa wymienione w art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. „o Służbie Celnej” (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 z późn. zm.);
13. Sporządzanie zestawienia opłat i wydatków w postępowaniu przygotowawczym w oparciu o rachunki, faktury i inne dokumenty zawarte w aktach sprawy, przy uwzględnieniu innych kosztów postępowania wymienionych w aktach prawnych dotyczących takich kosztów;
14. Porządkowanie materiału aktowego, zakładanie i bieżące uzupełnianie akt głównych i kontrolnych w sprawach o przestępstwa wymienione w art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. „o Służbie Celnej”, z uwzględnieniem wymogów w zakresie załączania materiałów do właściwych akt, ich numerowanie i umieszczanie odpowiednich adnotacji na okładkach;
15. Przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki;
16. Czynności związane z obsługą kancelaryjną zadań realizowanych w referacie;
17. Prowadzenie archiwizacji spraw prowadzonych w referacie;
18. Informowanie bezpośredniego przełożonego o ważnych zdarzeniach zaistniałych w toku wykonywania czynności służbowych;
19. Wykonywanie poleceń służbowych przełożonych.

W osobnym dokumencie przedstawionym powódce do podpisu w dniu 1 sierpnia 2012 roku pozwany dokonał oceny wartości wykonywanych zadań i ich czasochłonności.

W Izbie Celnej w Ł. nie obowiązuje regulamin wynagradzania. Stanowisko młodszego specjalisty Służby Celnej posiada trzy grupy uposażenia: I, II i III. Stanowisko specjalisty Służby Celnej posiada grupy uposażenia zasadniczego IV, V, VI, VII i VIII. Stanowisko starszego specjalisty Służby Celnej posiada grupy uposażenia zasadniczego IX, X, XI i XII. O zakwalifikowaniu funkcjonariusza do danej grupy uposażenia decyduje stanowisko służbowe, które funkcjonariusz otrzymał w wyniku procesu wartościowania. Przyjęta została praktyka zakwalifikowania wszystkich funkcjonariuszy do najniższych mnożników w danej grupie, co umożliwiła przyznanie awansu w postaci podwyższenia uposażenia zasadniczego.

W okresie od grudnia 2011 roku do grudnia 2014 roku grupy uposażenia zasadniczego i wysokość mnożników nie uległy zmianie.

Przy zasadzie, że funkcjonariusze są kwalifikowani do najniższych uposażeń obowiązujących na danym stanowisku wynagrodzenie zasadnicze odpowiednio wynosi: na stanowisku młodszego specjalisty Służby Celnej – 2.299,30 zł, na stanowisku specjalisty Służby Celnej – 2.649,70 zł, na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej – 3.198,70 zł.

Różnica między wynagrodzeniem zasadniczym wypłaconym powódce a wynagrodzeniem ustalonym na stanowisku specjalisty Służby Celnej wyniosła miesięcznie 350,40 zł, co w okresie od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku dało łączną kwotę 12.614,40 zł.

Różnica między wynagrodzeniem zasadniczym wypłaconym powódce a wynagrodzeniem ustalonym na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej wyniosła miesięcznie 899,40 zł, co w okresie od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku dało łączną kwotę 32.738,40 zł.

Powódka na dzień jej przywrócenia do służby legitymowała się wykształceniem średnim i ogólnym stażem pracy (uwzględniającym okres pozostawania poza służbą) 23 lata, w tym 17 lat w Urzędzie Celnym.

Na dzień przywrócenia powódki do pracy na stanowisku specjalisty Służby Celnej zatrudniona była jedna tylko osoba z wykształceniem średnim, przy czym jej staż pracy w Izbie Celnej wynosił 23 lata. Pozostałe osoby zatrudnione na tym stanowisku posiadały wykształcenie wyższe.

Na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej zatrudnione były trzy osoby z wykształceniem średnim, jednak ich staż pracy w Izbie Celnej wynosił 21 lat (w przypadku dwóch osób) i 19 lat. Pozostali pracownicy zatrudnieni na tym stanowisku mieli wykształcenie wyższe.

Na stanowisku młodszego specjalisty pracowało osiem osób z czego dwie tylko osoby (w tym powódka) osiągały wynagrodzenie zasadnicze na poziomie 2.299,30 zł. Pozostali pracownicy na stanowisku młodszego specjalisty otrzymywali uposażenie wyższe z uwagi na zachowanie prawa do dotychczasowego uposażenia na podstawie art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 roku.

Analogiczna sytuacja wystąpiła odnośnie funkcjonariuszy zatrudnionych na stanowisku specjalisty i starszego specjalisty Służby Celnej, którzy wobec zaproponowania im uposażenia niższego od dotychczas przysługującego, zachowali prawo do dotychczasowego uposażenia z mocy art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku.

Przepisu art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku nie zastosowano do powódki z uwagi na przywrócenie powódki do służby od 1 grudnia 2011 roku.

Wyznaczenie funkcjonariuszom celnym nowych stanowisk służbowych wynikających z opisu i wartościowania zadań powierzonych im do wykonania nastąpiło od 1 stycznia 2011 roku. Propozycje określające stanowisko i uposażenie były funkcjonariuszom przedkładane w grudniu 2010 roku.

Hipotetyczne uposażenie zasadnicze na dzień 30 listopada 2011 roku przy założeniu, że powódka nie zostałaby w 2003 roku zwolniona ze służby i w latach 2003 – 2011 świadczyłaby pracę, wynosiłoby 2.692,80 zł. Różnica w zaszerogowaniu na dzień 1 grudnia 2011 roku wyniosła 393,50 zł (2.692,80 zł – 2.299,30 zł), co w okresie od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku dało łącznie kwotę 14.166 zł.

W przypadku powódki ekwiwalent za niewykorzystane dodatkowe 5 dni urlopu wypoczynkowego wyniósłby:

- na stanowisku młodszego specjalisty: za rok 2012 roku - 693,50 zł, za rok 2013 – 734,66 zł, za rok 2014 - 740,14 zł,
- na stanowisku specjalisty: za rok 2012 roku – 793,38 zł, za rok 2013 – 835,46 zł, za rok 2014 – 841,79 zł,
- na stanowisku starszego specjalisty: za rok 2012 roku – 949,59 zł, za rok 2013 – 993,25 zł, za rok 2014 – 1.000,93 zł.

W Izbie Celnej w Ł. powódka była zatrudniona do dnia 31 stycznia 2015 roku. Od dnia rozwiązania stosunku służby powódka nigdzie nie pracuje. Od 1 lutego 2015 roku powódka korzysta z zasiłku pielęgnacyjnego z tytułu opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, który otrzymuje w łącznej kwocie 1.350 zł. Mąż powódki nie pracuje.

Wynagrodzenie powódki liczone według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy na dzień odejścia ze służby wynosiło 3.108,57 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że powództwo jest częściowo zasadne i to jedynie w zakresie roszczenia o wyrównanie uposażenia zasadniczego.

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowią przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 990, ze zm.), obowiązującej od dnia 31 października 2009 roku, która zastąpiła obowiązującą wcześniej ustawę o Służbie Celnej z dnia 24 lipca 1999 roku (t.j. Dz. U. z 2004 roku, nr 156, poz. 1641, ze

zm.). Sąd Rejonowy uznał za dopuszczalną drogę przed sądem powszechnym w zakresie roszczeń zgłoszonych przez powódkę, z uwagi na treść art. 189 ustawy o Służbie Celnej.

W rozpoznawanej sprawie powódka zgłosiła dwa roszczenia. Pierwsze dotyczyło zapłaty wyrównania należnego uposażenia stanowiącego różnicę między tym faktycznie wypłacanym na stanowisku młodszego specjalisty a tym jakie powódka powinna swej ocenie otrzymywać lecz na stanowisku starszego specjalisty. Drugie roszczenie dotyczyło zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 5 dni przysługujący funkcjonariuszowi, który osiągnął określony staż służby w Służbie Celnej.

Sąd podkreślił, że wydana na podstawie art. 222 ust. 3 ustawy o Służbie Celnej z dnia 27 sierpnia 2009 roku decyzja w zakresie stanowiska służbowego, uposażenia oraz miejsca pełnienia służby, kwalifikuje się do kategorii spraw wymienionych w art. 188 ustawy, co oznacza, że do ich rozpatrywania służy jedynie droga administracyjna, nie zaś droga sądowa przed sądem powszechnym (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2012 r. sygn. I OSK 2689/12, opubl. Legalis Numer 1120675; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w W. z dnia 11 czerwca 2012 r. sygn. II SA/Wa 816/12, opubl. Legalis Numer 842241).

Z kolei orzecznictwo Sądu Najwyższego przesądziło, że w sprawach z powództwa funkcjonariusza celnego o przywrócenie do służby na podstawie art. 109 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej, jak również o zasądzenie świadczenia pieniężnego w wysokości uposażenia na podstawie art. 108 ust. 3 ustawy lub o zasądzenie wstrzymanej części uposażenia za okres zawieszenia w czynnościach służbowych na podstawie art. 161 ust. 2 ustawy, dopuszczalna jest droga sądowa przed sądem powszechnym (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 22 listopada 2012 r. sygn. I PK 163/12, opubl. Legalis Numer 734477; wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 16 grudnia 2009 r. sygn. II PK 152/09, opubl. Legalis Numer 309960). Co do obydwu zatem roszczeń powódce przysługuje droga sądowa przed sądem powszechnym (sądem właściwym w sprawach z zakresu prawa pracy), a jej roszczenia podlegają rozpoznaniu w postępowaniu cywilnym, nie zaś na drodze postępowania administracyjnego, ponieważ żadne z nich nie mieści się w kategorii spraw wymienionych w art. 188 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Celnej, co oznacza, że zastosowanie znajduje do nich art. 189 tej ustawy.

Przechodząc do istoty sprawy przypomnieć należy, zdaniem Sądu Rejonowego, że powódka zwolniona ze służby z dniem 31 sierpnia 2003 roku została na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 8a ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 roku. Przepis ten, dodany ustawą o zmianie ustawy - Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej z dnia 23 kwietnia 2003 r. (Dz. U. Nr 120, poz. 1122), przewidywał zwolnienie funkcjonariusza celnego ze służby w wypadku wniesienia aktu oskarżenia o umyślnie popełnione przestępstwa, ściganego z oskarżenia publicznego.

Zgodnie z art. 230 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 roku do funkcjonariusza celnego zwolnionego ze służby przed dniem wejścia w życie tej ustawy na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 8a i 8b ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 roku, w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 23 kwietnia 2003 roku, przepis art. 109 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z przywołanym przepisem art. 109 ust. 1 w przypadku prawomocnego umorzenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 k.p.k., uniewinnienia bądź uchylenia prawomocnego wyroku skazującego - funkcjonariusza, na jego wniosek, przywraca się do służby na poprzednich warunkach. W przypadku takim funkcjonariusz powinien zgłosić się do służby w ciągu 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku (ust. 2 art. 109). Do przywracanego do służby funkcjonariusza - w myśl ust. 3 art. 109 - przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.

Wskazany art. 108 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2015 roku stanowił, że w przypadku uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby, kierownik urzędu niezwłocznie wyznacza funkcjonariuszowi stanowisko służbowe zgodne z jego kwalifikacjami i dotychczasowym przebiegiem służby oraz określa termin podjęcia służby, miejsce pełnienia służby oraz stopień służbowy i uposażenie nie niższe od dotychczasowego (ust. 1). Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu się do służby zaistniały

okoliczności usprawiedliwiającej jej niepodjęcie (ust. 2). W przypadkach o których mowa w ust. 1, funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza pisemnego wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym fakt przywrócenia do służby (ust. 3). Okres, za który funkcjonariuszowi przysługuje świadczenie pieniężne, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi. Okresu pozostawania poza służbą, za który funkcjonariuszowi nie przysługuje świadczenie pieniężne, nie uważa się za przerwę w służbie w zakresie uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego jej biegu (ust. 4).

W rozpoznawanej sprawie powódka w związku z prawomocnym uniewinnieniem w określonym terminie zgłosiła powrót do służby i została do niej przywrócona decyzją Dyrektora Izby Celnej w Ł. z dniem 1 grudnia 2011 roku na stanowisko młodszego specjalisty Służby Celnej, ze stopniem służbowym rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej. Służbę na tym stanowisku powódka pełniła aż do jej zakończenia z dniem 31 stycznia 2015 roku. Powódka podnosząc, że została przywrócona do służby na najniższe stanowisko w hierarchii stanowisk służbowych, niezgodne z jej kwalifikacjami i przebiegiem służby przez co została zaszeregowana do niższej grupy wynagradzania, wniosła w niniejszym postępowaniu o wypłatę różnicy pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym a tym jakie powinna otrzymywać gdyby została przywrócona do pracy na stanowisko starszego specjalisty Służby Celnej. Sporna w sprawie była zatem nie tylko wysokość przysługującego powódce uposażenia ale i możliwość zakwalifikowania na wyższe stanowisko służbowe.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii przypomnienia wymaga, że na dzień zwolnienia powódki ze służby obowiązywało wydane na podstawie ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 r. rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych oraz szczegółowego trybu nadawania im stopni z dnia 30 marca 2000 r. (Dz. U. Nr 25, poz. 301). Rozporządzenie to określało między innymi stanowiska służbowe funkcjonariuszy celnych oraz wymagane kwalifikacje do ich zajmowania w zakresie wykształcenia i praktyki zawodowej. W przypadku izb celnych i urzędów celnych przewidziane były, wyliczając od najniższego, następujące stanowiska:

- referent,
- młodszy kontroler celny,
- kontroler celny,
- starszy kontroler celny,
- inspektor celny.

Dalsze stanowiska były to stanowiska kierownicze i eksperckie. Powódka od momentu przyjęcia jej do służby do daty zwolnienia w 2003 roku zajmowała stanowisko kontrolera celnego.

W 2011 roku, kiedy powódka została przywrócona do pracy, obowiązywały przepisy nowej ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku i w konsekwencji wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 2010 roku w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 334), wydanego na podstawie delegacji zawartej w art. 113 ust. 3 ustawy. Rozporządzenie to w sposób odmienny niż poprzednie określiło kategorie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, wymagane kwalifikacje do zajmowania stanowisk służbowych, tryb awansowania na stanowiska służbowe i dokonywania na nich zmian. Przede wszystkim wprowadzony został w § 2 zdecydowany podział na trzy kategorie stanowisk służbowych, to jest na kierownicze, eksperckie i specjalistyczne. W przypadku izb celnych i urzędów celnych przewidziane zostały, wyliczając od najniższego, trzy stanowiska specjalistyczne, to jest stanowisko:

- młodszego specjalisty Służby Celnej,
- specjalisty Służby Celnej,
- starszego specjalisty Służby Celnej.

Najistotniejsza wprowadzona zmiana polegała jednak na tym, że nowe stanowiska służbowe i ich pozycja w hierarchii stanowisk uzależnione zostały od tzw. wartości zadań wykonywanych przez danego funkcjonariusza. Przepis art. 114 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku ustanowił, że stanowiska służbowe funkcjonariuszy podlegają opisowi i wartościowaniu. W art. 114 ust. 2 przewidziane zostało upoważnienie dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w drodze zarządzenia zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych. Na dzień przywrócenia powódki do służby obowiązywało zarządzenie Ministra Finansów nr 43 z dnia 18 października 2010 roku w sprawie zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych (Dz. Urz. MF z 2010 roku nr 12, poz. 52).

Istotne jest to, że żaden przepis nie wprowadził regulacji pozwalającej na proste przyporządkowanie „starego” stanowiska, to jest o nazwie przyjętej w oparciu o ustawę o Służbie Celnej z 1999 roku, „nowemu” stanowisku, to jest o nazwie przyjętej w oparciu o ustawę o Służbie Celnej z 2009 roku. Od chwili wejścia w życie przywołanej w życie regulacji rekrutacja na dane stanowisko odbywała się na podstawie punktacji ściśle określonej w § 6 zarządzenia uwzględniającej wartość realizowanych zadań, określoną w załączniku nr 2 do zarządzenia, oraz czasochłonność ogólną i czasochłonność stanowiskową. Wskazać należy, że zgodnie z art. 222 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej dotychczasowi funkcjonariusze celni stają się funkcjonariuszami w rozumieniu nowej pragmatyki służbowej i na zasadach ustanowionych tą ustawą. Regulacja zawarta w art. 222 ustawy stanowi element szerszej zmiany wynikłej na gruncie wejścia w życie nowej ustawy o Służbie Celnej z 27 lipca 2009 r. i związanej z tym reorganizacji stopni służbowych funkcjonariuszy tej służby. Ustawodawca, wprowadzając nowe warunki służby, w tym stopnie służbowe, stanowiska i uposażenie, jednocześnie przewidział płynną i transparentną zmianę dotychczasowych stosunków służbowych funkcjonariuszy celnych w stosunki kreowane nową ustawą, co znalazło odzwierciedlenie w przepisach przejściowych. Zgodnie z art. 222 ust. 3 w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r. kierownik urzędu przedstawia funkcjonariuszom celnym, o których mowa w ust. 1, pisemną propozycję określającą, zgodnie z przepisami rozdziału 8 i 10 ustawy, miejsce pełnienia służby, stanowisko i uposażenie. W myśl ust. 4 art. 222, w przypadku, o którym mowa w ust. 3, jeżeli zaproponowane uposażenie jest niższe od dotychczas przysługującego, funkcjonariusz celny zachowuje prawo do dotychczasowego uposażenia. Funkcjonariusz celny, któremu przedstawiono propozycję przewidzianą w ust. 3, składa - w terminie 7 dni od dnia otrzymania propozycji - oświadczenie o przyjęciu albo o odmowie jej przyjęcia. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia tej propozycji (ust. 5 art. 222 ustawy).

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym analizowany był charakter prawny "pisemnej propozycji" wskazanej w art. 222 ustawy, w oparciu o którą to analizę sformułowano pogląd, iż "pisemna propozycja określająca warunki pełnienia służby" nie ma charakteru decyzji administracyjnej. NSA jednoznacznie wskazał, że ustalenie nowych warunków pełnienia służby stanowi jednostronne rozstrzygnięcie organu administracji publicznej, które ma wiążące konsekwencje dla indywidualnie określonego podmiotu i konkretnego stosunku administracyjnoprawnego. Prowadzi bowiem do zmiany istotnych elementów stosunku służbowego. W następstwie przyjęcia pisemnej propozycji przez funkcjonariusza organ winien wydać decyzję administracyjną, w której określa nowe warunki służby w zakresie powierzenia pełnienia obowiązków służbowych na określonym stanowisku (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w W. z dnia 11 czerwca 2012 r. sygn. II SA/Wa 816/12, opubl. Legalis Numer 842241; postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2012 r. sygn. I OSK 2689/12, opubl. Legalis Numer 1120675).

Powódka przed reorganizacją Służby Celnej zajmowała stanowisko kontrolera celnego. Zgodnie z zakresem czynności sporządzonym na piśmie do zadań stanowiska pracy powódki należało: prowadzenie ewidencji obowiązujących w Urzędach Celnym; rejestrowanie długu celnego - przyjmowanie i rejestrowanie długu celnego oraz sporządzanie

odpowiednich wykazów; nadawanie przeznaczenia celnego towarom będącym przedmiotem obrotu towarowego z zagranicą; sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej nad obrotem towarowym z zagranicą; wszczynanie spraw karnych skarbowych w zakresie ujawnionych przestępstw i wykroczeń; a także wykonywanie innych czynności zleconych przez kierownika posterunku celnego w zakresie związanym z bieżącą pracą. W praktyce podstawowym obowiązkiem powódki na stanowisku kontrolera celnego, jak wynika z jej zeznań, było wprowadzanie danych długu celnego, ewidencjonowanie podmiotów gospodarczych, ewidencjonowanie zabezpieczeń majątkowych podmiotów. Dodatkowo na polecenie swojego przełożonego, w zastępstwie za innego pracownika, zajmowała się prowadzeniem odpraw celnych. Powódka nie wyliczała samodzielnie należności celnych, a jedynie weryfikowała dane wynikające z dokumentów. Weryfikacja polegała na matematycznym ich zliczeniu. Powódka nie przygotowywała projektów decyzji ani innych aktów administracyjnych. Nie prowadziła także postępowań karnoskarbowych. Analizując zakres zadań opisanych przez powódkę Sąd podzielił opinię pozwanego, że czynności realizowane przez powódkę miały charakter zadań powtarzalnych, odtwórczych, gdyż opierały się głównie na danych otrzymanych od innych osób i polegały na ich przeniesieniu do ewidencji elektronicznej,

Z dniem 1 grudnia 2011 roku powódka została przywrócona do służby na stanowisku młodszego specjalisty służby celnej. Nadmienić w tym miejscu należy, że pisemna propozycja Dyrektora Izby Celnej w Ł. z dnia 29 listopada 2011 roku określająca warunki pełnienia służby powódkę, przez nią zaakceptowana, nigdy nie przyjęła formy decyzji administracyjnej.

Po przywróceniu do służby, przez pierwsze dwa miesiące, powódka pracowała w oddziale celnym, gdzie zajmowała się prostymi czynnościami typu kserowanie dokumentów, ich układanie, zakładanie teczek. Od lutego 2012 roku powódka została przeniesiona do Referatu Dochodzeniowo-Śledczego, w którym pracowała do końca swojego zatrudnienia w Izbie Celnej w Ł.. Zakres obowiązków powódki szczegółowo określono w Karcie Zakresu Obowiązków i Upoważnień. W osobnym dokumencie pozwany dokonał oceny wartości wykonywanych zadań i ich czasochłonności. Do podstawowych obowiązków powódki w zakresie świadczonych zadań zgodnie z pisemnym zakresem obowiązków leżało: prowadzenie czynności w zakresie postępowania wykonawczego w sprawach o wykroczenia skarbowe, przestępstwa skarbowe, przestępstwa i wykroczenia (wartość zadania: 1), prowadzenie postępowań mandatowych w sprawach o wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 2), prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o wykroczenia oraz sprawach o przestępstwa ujawnione przez funkcjonariuszy celnych pełniących służbę w izbie celnej, w których występuje zbieg idealny przestępstwa lub wykroczenia z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, w zakresie określonym w przepisach odrębnych; przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze oraz przekazywanie ich w wymaganym zakresie do zatwierdzenia prokuratorowi nadzorującemu postępowanie (wartość zadania: 4), występowanie do sądu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności (wartość zadania: 3), współpraca z organami ścigania, prokuraturą i sądami (wartość zadania: 3), realizacja zadań związanych z obsługą systemów informatycznych (wartość zadania: 1), prowadzenie kancelarii komórki (wartość zadania: 1), archiwizacja dokumentów (wartość zadania: 1), przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki (wartość zadania: 1).

Zgodnie ze złożonymi przez stronę pozwaną zakresami obowiązków na stanowisku starszego specjalisty w Referacie Dochodzeniowo-Śledczym do zadań realizowanych na tym stanowisku należało m.in. prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe, przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze (wartość zadania: 4), występowanie przed sądem w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 6), prowadzenie postępowań w sprawach o przestępstwa określone w przepisach odrębnych, przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze (wartość zadania: 5), wnoszenie do sądów środków zaskarżenia orzeczeń wydanych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 5) – k. 86-87 akt sprawy.

Zgodnie zaś z zakresem obowiązków na stanowisku starszego specjalisty w Oddziale Celnym I w Ł., w którym to oddziale powódka pracowała przez pierwsze dwa miesiące po jej przywróceniu do służby, do zadań realizowanych na tym stanowisku m.in. należało: prowadzenie postępowania celnego i podatkowego, wydawanie rozstrzygnięć w sprawach wszczętych przed zwolnieniem towaru – zarówno o wysokim stopniu trudności i złożoności jak i pozostałe

(wartość zadania: 4 i 3), prowadzenie postępowania celnego i wydawanie rozstrzygnięć w sprawach wszczętych po zwolnieniu towaru (wartość zadania: 3), prowadzenie postępowania w zakresie odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego oraz unieważnienia na wniosek i z urzędu (wartość zadania: 3), wydawanie, zmiana i cofanie pozwoleń na stosowanie gospodarczych procedur celnych (wartość zadania: 3) – k. 138- 140 akt sprawy.

Dla porównania wskazać tu jeszcze należy na złożone przez pozwaną zakresy zadań obowiązujące w Referacie Kontroli Zgłoszeń Celnych i Procedur Uproszczonych, czyli o specyfice podobnej do tej panującej w referacie, w którym pracowała powódka przed zwolnieniem ze służby. I tak do zadań stanowiska młodszego specjalisty należało m.in. przyjmowanie zgłoszeń celnych oraz dołączonych do nich dokumentów (wartość zadania: 1); przyjmowanie informacji w sprawie opłaty paliwowej składanych wraz ze zgłoszeniem celnym oraz pobór opłaty paliwowej (wartość zadania: 1); potwierdzenie dokumentów zamykających procedurę tranzytu (wartość zadania: 1); kontrola danych zawartych w zgłoszeniach celnych i dołączonych do nich dokumentów (wartość zadania: 3), przyjmowanie, sprawdzanie pod względem formalnym i rachunkowym oraz ewidencjonowanie składanych deklaracji podatku akcyzowego we wskazanym zakresie (wartość zadania: 1); saldowanie powstania i wykonania zobowiązania na dokumentach potwierdzających przyjęcie zabezpieczenia majątkowego (wartość zadania: 1); wymierzanie opłat w sprawach celnych (wartość zadania: 1); rozliczanie zaliczki stałej; przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki (wartość zadania: 2) – k. 132 akt sprawy.

Na stanowisku starszego specjalisty zakres obowiązków kształtował się zupełnie odmiennie, osoby takie zajmowały się w szczególności kontrolą danych zawartych w zgłoszeniach celnych oraz dołączonych do nich dokumentach o wysokim stopniu złożoności i trudności oraz w pozostałych (wartość zadania: 4 i 3); nakładaniem, sprawdzaniem, zdejmowaniem lub udzielaniem pozwoleń na zdejmowanie zamknięć urzędowych (wartość zadania: 1); udzielaniem informacji celnej (wartość zadania: 3); kontrolą warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych dotyczących przywozu i wywozu towarów (wartość zadania: 3); kontrolą środków przewozowych, w tym kontrolą skrytek (wartość zadania: 2); kontrolą zgłoszeń celnych uzupełniających (wartość zadania: 2); wszczynaniem postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe oraz realizowaniem niezbędnych czynności procesowych w granicach koniecznych dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego, wykroczenia skarbowego, przestępstwa lub wykroczenia (wartość zadania: 3); wydawaniem, zmianą i cofaniem pozwoleń na stosowanie gospodarczych procedur celnych w przypadku, gdy wniosek o pozwolenie na gospodarczą procedurę celną składany jest w formie zgłoszenia celnego (wartość zadania: 2).

Z kolei na stanowisku specjalisty Służby Celnej zakres obowiązków obejmował m. in.: kontrolę danych zawartych w zgłoszeniach celnych oraz dołączonych do nich dokumentów – o wysokim stopniu trudności i złożoności; pobieranie próbek towarów; ustalanie rodzaju i ilości towaru; obejmowanie towaru wnioskowaną procedurą lub nadanie towarom innego przeznaczenia oraz określenie kwoty długu celnego; kontrola warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych dotyczących przywozu i wywozu towarów; kontrola zgłoszeń celnych uzupełniających; kontrola rodzaju paliwa poprzez pobranie próbek paliwa ze zbiorników pojazdu; kontrola transportu drogowego na zasadach określonych w przepisach odrębnych; prowadzenie statystyki i sprawozdawczości; wydawanie dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodów osobowych.

Analiza zadań i czynności wykonywanych na poszczególnych stanowiskach, porównanie ich zadaniami wykonywanymi przez powódkę (zarówno tymi wynikającymi z pisemnej karty zadań jak i zadań opisanych przez powódkę), prowadzi do wniosku, że stopień samodzielności i decyzyjności na stanowisku specjalisty i starszego specjalisty Służby Celnej jest wyższy niż ten na stanowisku młodszego specjalisty Służby Celnej. O ile bowiem, co wynika ze złożonych do akt sprawy wykazów obowiązków, specjalista i starszy specjalista wykonują w niewielkim zakresie niektóre zadania zwartościowane na poziomie 1, czyli zadania o charakterze ewidencyjnym, prowadzenia akt, przyjmowania dokumentów, to jednak wykonują oni również zadania o wysokiej wartości jak prowadzenie postępowań karnych, administracyjnych, celnych i podatkowych, z którymi wiąże się samodzielne przygotowywanie rozstrzygnięć, czynności kształtujące sytuacje innych podmiotów, poprzez np. wydawanie, zmianę i cofanie pozwoleń,

kontrolę spełnienia warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych czy dokonywanie czynności zakwalifikowanych wprost jako nacechowane wysokim stopniem złożoności i trudności.

Powódka w niniejszym postępowaniu nie dowiodła, że zakres, rodzaj i wartość wykonywanych przez nią zadań na stanowisku zajmowanym na dzień zwolnienia ze służby był porównywalny z zadaniami wykonywanymi przez innych funkcjonariuszy Służby Celnej na stanowisku starszego specjalisty bądź specjalisty. Tymczasem powinno wykazania okoliczności faktycznych, z których powódka chciała wywieść określone skutki prawne, należała do niej zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. i art. 6 k.c.

Z samego tylko prostego zestawienia stanowisk obowiązujących na gruncie ustawy o Służbie Celnej z 1999 roku i ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku nie można wywieść wniosku, że skoro wcześniej powódka zajmowała stanowisko kontrolera celnego – trzecie stanowisko patrząc od najniższego w hierarchii - to odpowiednim dla niej będzie przyjęte w oparciu o ustawę o Służbie Celnej z 2009 roku również trzecie w hierarchii stanowisko starszego specjalisty, gdyż co zostało wyżej powiedziane ustawa z 2009 roku wprowadziła nie tylko inne nazewnictwo stanowisk, ale przede wszystkim zostały im przypisane nowe zadania.

Zakwalifikowaniu powódki do wyższego stanowiska niż młodszego specjalisty sprzeciwiają się także ustalenia Sądu poczynione w oparciu o opinię biegłego z zakresu rachunkowości – niekwestionowane przez żadną ze stron. Biegły realizując postanowienie Sądu dokonał ustalenia wynagrodzeń przysługujących na poszczególnych stanowiskach z uwzględnieniem posiadanych przez powódkę kwalifikacji, stażu pracy i przebiegu służby. Analiza zaseregowań pracowników pozwanego na dzień 1 grudnia 2011 roku dokonana przez biegłego w powiązaniu z wykształceniem i stażem pracy wykazała, że na stanowisku starszego specjalisty zatrudnione były trzy osoby z wykształceniem średnim, przy czym ich staż pracy tylko w Służbie Celnej był wysoki bo wynosił 21 lat w przypadku dwóch osób i 19 lat w przypadku jednej. Pozostali zaś pracownicy zatrudnieni na stanowisku starszego specjalisty legitymowali się wykształceniem wyższym. Z kolei na stanowisku specjalisty zatrudniona była jedna tylko osoba z wykształceniem średnim i stażem pracy w Izbie Celnej wynoszącym 23 lata, pozostali zaś wszyscy pracownicy na tym stanowisku posiadali wykształcenie wyższe. Powódka na dzień jej przywrócenia do służby legitymowała się wykształceniem średnim i stażem pracy w Służbie Celnej wynoszącym 15 lat (przy uwzględnieniu 8 lat przebywania poza służbą).

Reasumując, w świetle takich ustaleń, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że powódka została przywrócona do służby na stanowisko nie odpowiadające jej kwalifikacjom czy dotychczasowemu przebiegowi służby. Żądanie powódki wypłaty wynagrodzenia przysługującego na stanowisku innym niż młodszy specjalista służby celnej ocenić w tej sytuacji należało jako bezpodstawne.

Niezależnie od powyższego Sąd uznał rację powódki, ale jedynie w takim zakresie w jakim zakwestionowała samą wysokość uposażenia zasadniczego przyznanego jej na stanowisku młodszego specjalisty Służby Celnej. Roszczenie powódki znajduje uzasadnienie w treści art. 108 ust. 1 w zw. art. 109, z których wynika, że funkcjonariusza przywraca się do służby na poprzednich warunkach, za uposażeniem nie niższym od dotychczasowego.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt I PK 163/12 (Legalis Numer 734477) celem art. 109 ustawy jest wyeliminowanie negatywnych konsekwencji, jakie pociągnęło za sobą wszczęcie postępowania karnego lub karnego skarbowego przeciwko funkcjonariuszowi celnemu. Ustawodawca przyjął, że funkcjonariusz celny nie może ponosić negatywnych konsekwencji, w tym w zakresie istnienia i trwania stosunku służbowego, jeżeli jego wina nie została stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu karnego.

Zważyć należy, że w okresie ponad 8-letniego przebywania powódki poza służbą w związku z toczącym się wobec niej postępowaniem karnym, doszło do istotnej reorganizacji Służby Celnej w rezultacie której funkcjonariuszom zostały z dniem 1 stycznia 2011 roku wyznaczone nowe stanowiska służbowe i uposażenie. Z mocy art. 222 ust. 4 funkcjonariuszom zaproponowano uposażenie nie niższe od dotychczas przysługującego na „starym” stanowisku. Omawianego przepisu art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku nie zastosowano do powódki z uwagi na przywrócenie jej do służby od 1 grudnia 2011 roku, czyli już po dacie kiedy funkcjonariuszom składano propozycje określające nowe warunki pełnienia służby. Konsekwencją powyższego było przyznanie jedynie powódce i jeszcze

jednemu funkcjonariuszowi - prawdopodobnie (pozwany bowiem anonimizował dane) przywróconej do służby E. D., która wcześniej także zajmowała stanowisko kontrolera celnego i która przy określeniu stopnia służbowego uzyskała punktację podobną jak powódka – najniższego obowiązującego na stanowisku młodszego specjalisty uposażenia zasadniczego w wysokości 2.299,30 zł. Wszyscy natomiast pozostali funkcjonariusze, którym wyznaczono stanowisko młodszego specjalisty, otrzymali wyższe uposażenie zasadnicze z uwagi na zachowanie prawa do dotychczasowego uposażenia. Analogiczna sytuacja wystąpiła odnośnie funkcjonariuszy zatrudnionych na stanowisku specjalisty i starszego specjalisty Służby Celnej, którzy wobec zaproponowania im uposażenia niższego od dotychczas przysługującego, również zachowali prawo do dotychczasowego uposażenia z mocy art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku.

Jak bezspornie ustalono hipotetyczne uposażenie zasadnicze powódki na dzień 30 listopada 2011 roku przy założeniu, że powódka nie zostałaby w 2003 roku zwolniona ze służby i w latach 2003 – 2011 świadczyłaby pracę, wynosiłoby 2.692,80 zł. Różnica w zaszerogowaniu na dzień 1 grudnia 2011 roku wyniosła zatem miesięcznie kwotę 393,50 zł (2.692,80 zł – 2.299,30 zł), co w okresie od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku dało łącznie kwotę 14.166 zł.

Powódka została przywrócona do służby w związku z zakończeniem postępowania karnego, w którym stwierdzono jej niewinność prawomocnym wyrokiem sądu karnego, wobec czego należało wyeliminować negatywne konsekwencje wszczęcia i prowadzenia wobec niej postępowania karnego, gdyż tylko wówczas można mówić o respektowaniu konstytucyjnej zasady domniemania niewinności (tak w Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt I PK 163/12). Konsekwencją powyższego jest uznanie, że pozwany powinien był umożliwić powódce doprowadzenie do stanu, jaki istniałby, gdyby postępowanie karne nie zostało wszczęte.

Mając to uwadze Sąd tytułem wyrównania należnego uposażenia za sprecyzowany przez pełnomocnika powódki ostatecznie okres służby od grudnia 2011 roku do listopada 2014 roku zasądził za każdy miesiąc z tego okresu kwotę 393,50 zł stanowiącą różnicę między wynagrodzeniem wypłacanym na stanowisku młodszego specjalisty a tym jakie powódka otrzymywałaby, gdyby nie została zwolniona ze służby w związku ze skierowaniem przeciwko niej aktu oskarżenia.

Roszczenie powódki w zakresie przekraczającym te kwoty Sąd oddalił jako bezzasadne z przyczyn podanych wyżej.

Jako całkowicie niezasadne Sąd ocenił także roszczenie powódki o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości dodatkowych pięciu dni w latach 2012 – 2014, jako że powódka nie nabyła prawa do takiego urlopu.

Zgodnie z art. 138 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 roku funkcjonariuszowi, który osiągnął określony staż służby w Służbie Celnej, przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w każdym roku kalendarzowym w wymiarze 5 dni - po co najmniej 15 latach służby, oraz 10 dni – po co najmniej 20 latach służby.

Swoje roszczenie do dodatkowego urlopu wypoczynkowego powódka upatruje w treści art. 108 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej. Przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 marca 2015 roku stanowił, że okres, za który funkcjonariuszowi przysługuje świadczenie pieniężne, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi. Okresu pozostawania poza służbą, za który funkcjonariuszowi nie przysługuje świadczenie pieniężne, nie uważa się za przerwę w służbie w zakresie uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego jej biegu. Z kolei ust. 3 art. 108 stanowił (i stanowi nadal), że w przypadkach o których mowa w ust. 1, funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza pisemnego wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym fakt przywrócenia do służby.

W ocenie Sądu zapis przywołanego przepisu jest jednoznaczny co do tego, że do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi, czyli między innymi prawo do dodatkowego urlopu

wypoczynkowego, wliczeniu podlega jedynie okres, za który funkcjonariusz otrzymał świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 108 ust. 3.

Powyższą wykładnię w ocenie Sądu potwierdza rozwiązanie przyjęte w art. 108 ust. 4 po zmianie dokonanej z dniem 1 kwietnia 2015 roku ustawą o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw z dnia 15 stycznia 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 211). Przepis art. 108 ust. 4 aktualnie stanowi, że okres pozostawania poza służbą, z zastrzeżeniem ust. 5, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi. Ustawą nowelizującą został dodany w art. 108 ust. 5, zgodnie z którym za okres pozostawania poza służbą funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do urlopów, o których mowa w art. 138. W uzasadnieniu zmiany art. 108 wskazano, że ma ona na celu określenie warunków na jakich funkcjonariusza celnego w stosunku do którego wydano decyzję o zwolnieniu ze służby, a następnie ją uchylono lub stwierdzono nieważność, przywraca się do tej służby. Przyjęta w art. 109 regulacja ma wprowadzać zasadę, że okres pozostawania poza służbą wliczany będzie do okresu służby. W konsekwencji funkcjonariuszowi celnemu będą przysługiwały za ten okres uprawnienia i świadczenia należne w tym czasie, jednak z zastrzeżeniem przepisu zawartego w dodanym ust. 5, który stanowi, że zasada ta nie ma zastosowania do urlopów określonych w art. 138 ustawy, do których funkcjonariusz celny nabędzie prawo w chwili powrotu do służby w Służbie Celnej (uzasadnienie projektu ustawy nowelizującej z 15 stycznia 2015 roku zawarte w LEX).

Wniosek z nowej, aktualnie obowiązującej, regulacji jest więc taki, że obecnie co do zasady cały okres pozostawania poza służbą (a więc nie tylko ten za który funkcjonariusz otrzymał świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 108 ust. 3) wliczany jest do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi, która to zasada doznaje wyłączenia w przypadku dodatkowego urlopu wypoczynkowego. Jest to niewątpliwie odmienna regulacja od tej obowiązującej do 31 marca 2015 roku, która zakładała, że do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi, wliczany był tylko ten okres za który funkcjonariusz otrzymał świadczenie pieniężne na podstawie art. 108 ust. 3.

W rezultacie powódce, która na dzień jej zwolnienia ze służby posiadała staż wynoszący 7 lat (okres pracy od 2 września 1996 roku do 31 sierpnia 2003 roku), wliczeniu do okresu służby podlegał okres nieświadczenia służby w wymiarze 6 miesięcy, bo za taki właśnie okres powódka otrzymała świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem. Łączny zatem staż służby powódki, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi, na dzień jej przywrócenia do służby wyniósł 7 lat i 6 miesięcy, na dzień zaś zwolnienia ze służby (31 stycznia 2015 roku) staż ten wyniósł łącznie 10 lat i 8 miesięcy.

W związku z powyższym Sąd oddalił roszczenie powódki o zapłatę ekwiwalentu za dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni, skoro to jego nabycia powódka winna się legitymować stażem w Służbie Celnej wynoszącym co najmniej 15 lat.

O odsetkach za czas opóźnienia w wypłacie wyrównania należnego uposażenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Jak zostało wcześniej zaznaczone w niniejszej sprawie nie mogły znaleźć zastosowania przepisy Kodeksu pracy regulujące terminy wypłaty wynagrodzeń, a jedynie przepisy ustawy o Służbie Celnej regulującej prawa i obowiązki funkcjonariuszy celnych. Zgodnie z art. 149 ustawy o Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 roku uposażenie jest płatne miesięcznie, na podstawie zaś art. 145 ust. 1 prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza do służby. Prawo do odsetek od nieterminowych wypłat uposażeń przewidziano w art. 165 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym to przepisem w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne. Prawo wszystkich funkcjonariuszy do odsetek potwierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu uchwały z 25 stycznia 1995 r. (W 14/94, Dz. U nr 14, poz. 67, Legalis Numer 10240) wskazując, że ustawowo nałożony obowiązek płatności uposażeń służb mundurowych „z góry” rodzi skutki prawne. W razie opóźniania się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzycielowi przysługuje roszczenie o odsetki za czas opóźnienia (art. 481 § 1 kodeksu cywilnego). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Podobnie orzekł Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu

sędziów z 26 stycznia 2006 r. (III PZP 1/05, OSNAPiUS 2006/15-16/ 227, Legalis Numer 72329), podkreślając, że należne funkcjonariuszowi służb mundurowych uposażenie z tytułu świadczonej przezeń służby ma swą podstawę w stosunku służbowym (publicznoprawnym), ale przez to nie traci ono charakteru wierzytelności pieniężnej. Stosunek publicznoprawny stanowi podstawę prawną zatrudnienia funkcjonariusza, a przysługujące mu uposażenie pełni funkcje prawne należnego „wynagrodzenia” sensu largo.

Istota wypłaty wynagrodzenia z góry polega na tym, że wynagrodzenie jest wypłacone przed świadczeniem pracy, ale pod warunkiem że pracownik będzie pozostawał w stosunku pracy i świadczył pracę w czasie, za który z góry otrzymał wynagrodzenie. Roszczenie o wypłatę uposażenia funkcjonariusz nabywa zatem od pierwszego dnia danego miesiąca w którym świadczył służbę. Prawo do odsetek za czas opóźnienia Sąd przyznał zgodnie z żądaniem pozwu od pierwszego dnia następnego miesiąca.

Na podstawie art. 165 ust. 1 ustawy Służbie Celnej z 27 sierpnia 2009 roku roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Powódka wniosła pozew w dniu 28 listopada 2014 roku. Przy przyjęciu, że roszczenie o wypłatę wynagrodzenia za grudzień 2014 roku stało się wymagalne najwcześniej w dniu 1 grudnia 2014 roku, trzyletni termin dochodzenia tego roszczeń minął w dniu 1 grudnia 2014 roku. Podniesiony przez pełnomocnika pozwanego zarzut przedawnienia w zakresie roszczeń powódki za miesiąc grudzień 2011 roku należało wobec tego ocenić jako całkowicie bezpodstawny.

Co się zaś tyczy podniesionego przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 24 maja 2016 roku zarzutu przedawnienia w zakresie kwot rozszerzonego powództwa za okres do maja 2013 roku i odsetek żądanych od tych kwot to zarzut ten stracił rację bytu jako że Sąd orzekł w granicach pierwotnie zgłoszonych przez powódkę roszczeń.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., czyli zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia, przy uwzględnieniu zasady słuszności wynikającej z art. 102 k.p.c.

Powódka pierwotnie żądała kwoty 26.094,08 zł, Sąd uwzględnił jej roszczenie na kwotę 14.166 zł. Zatem powódka wygrała proces 54 %, a przegrała w 46 %.

Na wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego powódkę z urzędu złożyła się łącznie kwota 2.214 złotych (wraz z podatkiem od towarów i usług), którą Sąd ustalił na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461, ze zm.). W związku z tym, że strona pozwana przegrała proces w 54 % Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. obciążył ją obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kwoty 1.195,56 złotych (46 % z 2.214 zł) tytułem częściowego zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu. Pozostałą kwotę należności pełnomocnika w wysokości 1.018,44 złotych Sąd zgodnie z dyspozycją § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku przyznał pełnomocnikowi od Skarbu Państwa.

Sąd nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną w oparciu o art. 102 k.p.c. Sąd miał tu na uwadze charakter sprawy, ale przede wszystkim trudną sytuację majątkową i osobistą powódki, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego.

Na wydatki poniesione w przedmiotowej sprawie złożyły się wynagrodzenie biegłego z zakresu rachunkowości w kwocie 955,80 zł. Stosownie do wyników procesu Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kwoty 515,80 zł (54 % z 955,80 zł). Sąd nie znalazł podstaw do tego aby pozostałą częścią wydatków obciążyć powódkę w myśl art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Apelacje od powyższego wyroku wniosły obie strony postępowania.

Apelację w części – w zakresie pkt. I ppkt. 1 – 36, pkt. III, IV, V – w części zasadzającej od pozwanego na rzecz powódki roszczenie z tytułu wyrównania uposażenia zasadniczego za poszczególne miesiące począwszy od grudnia 2011 r do listopada 2014 r w zakresie zasądzonej należności głównej w łącznej kwocie 14.166 zł i zasądzonych odsetek, w zakresie nieobciążania powódki kosztami postępowania, w zakresie pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwoty 515,80 zł oraz w zakresie zasądzania od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1195,56 zł, wniosła strona pozwana.

Wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 109 ust. 1 pkt. 2, ust. 3 i art. 108 ust. 1 i ust. 3 ustawy, art. 230 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej poprzez jego błędną wykładnię i błędne przyjęcie, że funkcjonariuszowi w przypadku przywrócenia do służby w związku z uniewinnieniem go od oskarżenia przysługuje nie niższe od uposażenia, jakie otrzymywałby, gdyby pozostawał w służbie i wykonywał czynności służbowe przez cały ten okres, w sytuacji gdy powołane przepisy wprost i literalnie stanowią, że funkcjonariuszowi przywróconemu do służby określa się uposażenie nie niższe niż dotychczas otrzymywane przed zwolnieniem ze służby, zaś w judykaturze podkreśla się i przyjmuje, że z art. 109 ust. 1 pkt. 2 ustawy o Służbie Celnej nie wynika norma o (restrykcji) ciągłości stosunku służbowego od dnia zwolnienia, a wobec tego wykładnia dokonana przez Sąd przyjmująca właśnie ciągłość stosunku służbowego oraz sprzeczna z literalną wykładnią powołanych powyżej przepisów nie może się ostać i jest błędna, a wyrok wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego;

2. naruszenie prawa materialnego przez jego błędne niezastosowanie a mianowicie art. 1, art. 189, art. 145, art. 146., art. 147, art. 113 ust. 3 w zw. z art. 222 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej, § 2 ust. 1, ust. 2, ust. 3 i ust. 4 § 2 oraz załącznika nr 1 tabela II poz. 28, 27., 26 i załącznika nr 2 Tabela 2 poz. 14 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz § 8 pkt. 1, § 9 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 2010 r w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych i w rezultacie błędne zasądzenie przez Sąd tytułem wyrównania uposażenia powódki kwoty 393,50 zł i błędne przyjęcie przez Sąd, iż powódka winna na stanowisku młodszego specjalisty otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 2692,80 zł czyli w kwocie wyższej aniżeli przewidziane dla tego stanowiska oraz w kwocie wyższej aniżeli uposażenie przewidziane dla tego stanowiska w najwyższej grupie uposażenia, mimo, iż przepisy powołane wyżej w sposób kazuistyczny, rygorystyczny i wiążący określają wysokość uposażenia funkcjonariuszy (zasadniczo sposób jego obliczenia) oraz zasady podwyższenia grupy uposażenia,

3. naruszenie prawa materialnego przez błędne niezastosowanie a mianowicie art. 165 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej i w konsekwencji błędne zasądzenie na rzecz powoda żądanych kwot odsetek ustawowych w zakresie, w jakim roszczenie było przedawnione, a pozwany zgłosił zarzut przedawnienia,

4. dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, poprzez błędne ustalenie na str. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż powódka na dzień przywrócenia jej do służby w 2011 r „legitymowała się... ogólnym stażem pracy 23 lata, w tym 17 lat w Urzędzie Celnym”, w sytuacji gdy z akt osobowych powódki, zestawień przygotowanych przez pozwanego wynika, co prawidłowo Sąd podnosi na str. 26 uzasadnienia, iż powódka na dzień przywrócenia do służby legitymowała się ogólnym stażem pracy 15 lat, w tym 7 lat w Służbie Celnej oraz błędne ustalenie przez Sąd sprzecznie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, że powódka powinna zostać przywrócona do służby na warunkach uposażenia wynoszącego 2692,80 zł, w sytuacji, gdy było to hipotetyczne uposażenie podane przez pozwanego dla potrzeb procesu cywilnego wytoczonego przez powódkę w związku z jej niesłusznym oskarżeniem i określało uposażenie, jakie otrzymywałaby powódka, gdyby przez cały ten okres od dnia 13 sierpnia 2003 r do dnia 1 grudnia 2011 r nieprzerwanie pozostawała w służbie i wykonywała zadania służbowe ze wszystkimi tego konsekwencjami jak m.in. awansowanie, w tym w zakresie uprawnień płacowych, zwiększony staż służby oraz waloryzacja, jednak powódka w służbie nie pozostawała, zaś jak wynika z akt osobowych

powódki poprzednio t.j. przed zwolnieniem ze służby , uposażenie powódki wynosiło 1946,30 zł, a wobec tego została przywrócona z wyższym uposażeniem niż dotychczasowe (to jest na dzień zwolnienia ze służby),

5. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 227 kpc, art. 233 § 1 kpc, art. 278 kpc, poprzez częściowo oparcie ustaleń faktycznych na opinii biegłego w zakresie, w jakim biegły nie dokonywał tychże ustaleń faktycznych i nie był do nich uprawniony ani zobowiązany zgodnie z tezą dowodową , w tym w szczególności co do wysokości uposażenia przysługującego powódce hipotetycznie na dzień 1 grudnia 2011 r, gdyby powódka nie została zwolniona ze służby i przez cały okres od dnia 13 sierpnia 2003 r do dnia 1 grudnia 2011 r pozostawałaby nieprzerwanie w służbie, w sytuacji gdy dowód z opinii biegłego został powołany celem dokonania matematycznego obliczenia różnicy wynagrodzenia, jakie powódka otrzymywała i jakie otrzymywałaby przy przyjęciu wskazanych przez Sąd hipotez, w pozostałym zaś zakresie poza matematycznym wyliczeniem opinia biegłego nie ma waloru dowodowego.,

6. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 kpc, art. 227 kpc, art. 229 oraz art. 244 kpc i art. 245 kpc poprzez błędne uznanie, iż powódka powinna zostać przywrócona do służby na warunkach uposażenia wynoszącego 2692,80 zł, w sytuacji gdy było to hipotetyczne uposażenie podane przez pozwanego dla potrzeb procesu cywilnego wytoczonego przez powódkę w związku z jej niesłusznym oskarżeniem i określało uposażenie , jakie otrzymywałaby powódka, gdyby przez cały ten okres od dnia 13 sierpnia 2003 r do dnia 1 grudnia 2011 r nieprzerwanie pozostawała w służbie i wykonywała zadania służbowe ze wszystkimi tego konsekwencjami jak m.in. awansowanie, w tym w zakresie uprawnień płacowych, zwiększony staż służby oraz waloryzacja, jednak powódka w służbie nie pozostawała , zaś jak wynika z akt osobowych powódki poprzednio t.j. przed zwolnieniem ze służby , uposażenie powódki wynosiło 1946,30 zł, a wobec tego została przywrócona z wyższym uposażeniem niż dotychczasowe (to jest na dzień zwolnienia ze służby),

7. naruszenie przepisów postępowania , a mianowicie art. 328 § 2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd dokonuje wyjaśnienia podstawy prawnej uwzględnienia powództwa z naruszeniem dyrektyw wynikających z powołanego przepisu i nie wyjaśnienie w sposób dostateczny na jakiej podstawie Sąd zasądził tytułem wyrównania wynagrodzenia kwotę 393,50 zł za każdy miesiąc , co utrudnia ocenę legalności wyroku i postawienie zarzutów apelacji,

8. naruszenie art. 98 kpc oraz art. 102 kpc poprzez nieobciążanie strony powodowej kosztami procesu oraz zasądzeniem od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, mimo, że nawet przyjmując z uwagi na brzmienie § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – pierwotną wartość przedmiotu sporu wynikającą z pozwu każda ze stron przegrała proces w połowie, a wobec tego każda z nich winna ponieść koszty w 50% a ewentualne koszty procesu mogłyby się co najwyżej znieść, zaś nie zachodziły żadne okoliczności uzasadniające odstępianie od tejże zasady odpowiedzialności za wynik procesu, biorąc pod uwagę zwłaszcza, że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, którego kosztów pomocy prawnej – zgodnie z oświadczeniem tegoż nie ponosiła i do których poniesienia nie jest zobowiązana.

W związku z powyższym wniosła:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
- o orzeczenie o zwrocie spełnionych przez pozwanego świadczenia z pkt. 1 zaskarżonego wyroku, któremu sąd I instancji nadał rygor natychmiastowej wykonalności w oparciu o art. 338 § 1 kpc, t.j. o kwocie 3108,57 zł,
- o dopuszczenie dowodu z dokumentu – informacji obrazującej spełnienie przez pozwanego świadczenia.

Apelację od powyższego wyroku wniosła także powódka, zaskarżając go w części, tj. w punkcie II wyroku w zakresie oddalającym powództwo powyżej kwoty 393,50 zł do kwoty 743,90 zł, za każdy miesiąc od grudnia 2011 r do listopada 2014 r oraz w pkt. IV – VI.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że powódka została przywrócona na stanowisko odpowiednie do zakresu, rodzaju i wartości wykonywanych przez nią zadań na dzień zwolnienia ze służby.

Mając powyższe na uwadze wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwot po 743,90 zł (w miejsce 393,50 zł) tytułem wyrównania uposażenia zasadniczego za okres od grudnia 2011 r do listopada 2014 r wraz z odsetkami liczonymi jak w punkcie I wyroku. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żadna z apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym materiale dowodowym jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady ich swobodnej oceny i w oparciu o przyjęty stan faktyczny sprawy, prawidłowo zastosował konkretne przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji (za wyjątkiem ustalenia dotyczącego okresu stażu pracy, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia) i przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Odnosząc się do zarzutów apelacji strony pozwanej, w ocenie Sądu Okręgowego, nie doszło do naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 109 ust. 1 pkt. 2, ust. 3 i art. 108 ust. 1 i ust. 3 ustawy, art. 230 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej.

Zgodnie z art. 230 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej Do funkcjonariusza celnego zwolnionego ze służby przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 8a i 8b ustawy uchylanej w art. 243, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 23 kwietnia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej (Dz. U. poz. 1122) przepis art. 109 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 109 tej ustawy w przypadku prawomocnego:

1) umorzenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 Kodeksu postępowania karnego,

2) uniewinnienia,

3) uchylecia prawomocnego wyroku skazującego

- funkcjonariusza, na jego wniosek, przywraca się do służby na poprzednich warunkach.

W przypadkach, o których mowa w ust. 1, funkcjonariusz powinien zgłosić się do służby w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.

Natomiast zgodnie z art. 108 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie) w przypadku uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby, kierownik urzędu niezwłocznie wyznacza funkcjonariuszowi stanowisko służbowe zgodne z jego kwalifikacjami i dotychczasowym przebiegiem służby oraz określa termin podjęcia służby, miejsce pełnienia służby oraz stopień służbowy i uposażenie nie niższe od dotychczasowego.

Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu się do służby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające jej niepodjęcie.

W przypadkach o których mowa w ust. 1, funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza pisemnego wniosku wraz z dokumentem potwierdzającym fakt przywrócenia do służby.

Okres pozostawania poza służbą, z zastrzeżeniem ust. 5, wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi.

Za okres pozostawania poza służbą funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do urlopów, o których mowa w art. 138.

W rozpoznawanej sprawie powódka w związku z prawomocnym uniewinnieniem w określonym terminie zgłosiła powrót do służby i została do niej przywrócona decyzją Dyrektora Izby Celnej w Ł. z dniem 1 grudnia 2011 roku na stanowisko młodszego specjalisty Służby Celnej, ze stopniem służbowym rewidenta celnego w korpusie podoficerów Służby Celnej.

W istocie, co słusznie podnosi skarżący, w takim przypadku nie dochodzi do restytucji stosunku pracy, a nominalnie kwota uposażenia, którą zaproponowano powódce była wyższa niż otrzymywana przed zwolnieniem ze służby.

Jednakże, jak słusznie zauważa Sąd Rejonowy, sytuacja powódki była szczególna z uwagi na istotną reorganizację Służby Celnej, w rezultacie której funkcjonariuszom zostały z dniem 1 stycznia 2011 roku wyznaczone nowe stanowiska służbowe i uposażenie.

Zgodnie z art. 222 ustawy o Służbie Celnej, funkcjonariusze, którzy w dniu wejścia w życie ustawy pełnili służbę w Służbie Celnej stają się funkcjonariuszami w rozumieniu ustawy.

W sprawach związanych z uposażeniem zasadniczym i stanowiskami służbowymi, do dnia 31 grudnia 2010 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

W terminie do dnia 31 grudnia 2010 r. kierownik urzędu przedstawia funkcjonariuszom celnym, o których mowa w ust. 1, pisemną propozycję określającą, zgodnie z przepisami rozdziału 8 i 10 ustawy, miejsce pełnienia służby, stanowisko i uposażenie.

W przypadku, o którym mowa w ust. 3, jeżeli zaproponowane uposażenie jest niższe od dotychczas przysługującego, funkcjonariusz celny zachowuje prawo do dotychczasowego uposażenia.

Strona pozwana pozostającym w służbie funkcjonariuszom na podstawie art. 222 ust. 4 zaproponowała uposażenie nie niższe od dotychczas przysługującego na „starym” stanowisku, co było pomiędzy stronami bezsporne.

Omawianego przepisu art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku nie zastosowano jednakże do powódki z uwagi na przywrócenie jej do służby od 1 grudnia 2011 roku, czyli już po dacie kiedy funkcjonariuszom składano propozycje określające nowe warunki pełnienia służby.

Konsekwencją powyższego było przyznanie jedynie powódce i jeszcze jednemu funkcjonariuszowi - prawdopodobnie przywróconemu do służby, który wcześniej także zajmował stanowisko kontrolera celnego i który przy określeniu

stopnia służbowego uzyskał punktację podobną jak powódka – najniższego obowiązującego na stanowisku młodszego specjalisty uposażenia zasadniczego w wysokości 2.299,30 zł. Wszyscy natomiast pozostali funkcjonariusze, którym wyznaczono stanowisko młodszego specjalisty, otrzymali wyższe uposażenie zasadnicze z uwagi na zachowanie prawa do dotychczasowego uposażenia. Analogiczna sytuacja wystąpiła odnośnie funkcjonariuszy zatrudnionych na stanowisku specjalisty i starszego specjalisty Służby Celnej, którzy wobec zaproponowania im uposażenia niższego od dotychczas przysługującego, również zachowali prawo do dotychczasowego uposażenia z mocy art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku.

Zatem gdyby powódka nie była w tym okresie poza służbą, a była poza nią w związku z niesłusznym oskarżeniem, skorzystałaby z możliwości, który dawał art. 222 ust. 4.

W ocenie Sądu Okręgowego, powódka zatem powinna otrzymać uposażenie na poziomie „dotychczasowego uposażenia”, a więc takiego, który uwzględniałby możliwość zachowania uposażenia na podstawie art. 222 ust. 4 ustawy o służbie Celnej.

W innym przypadku doszłoby tylko do przyznania uposażenia w wysokości nominalnie wyższej od otrzymywanego przed zwolnieniem ze służby. W rzeczywistości przyznana wysokość uposażenia na poziomie minimalnym, nie odpowiada zasadom określonym w art. 108, bowiem gdyby powódka miała możliwość skorzystania z możliwości art. 222 ust. 4 miałaby wyższe uposażenie i zachowałaby do niego prawo. W rezultacie określone uposażenie w związku z powrotem do służby było niższe od dotychczasowego.

Należy przypomnieć, że celem art. 109 jest wyeliminowanie negatywnych konsekwencji wszczęcia wobec funkcjonariusza celnego postępowania karnego. Ustawodawca przyjął, że funkcjonariusz celny nie może ponosić negatywnych konsekwencji, w tym w zakresie istnienia i trwania stosunku służbowego, jeżeli jego wina nie została stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu karnego. /tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt I PK 163/12 (Legalis Numer 734477/

Powódka została przywrócona do służby w związku z zakończeniem postępowania karnego, w którym stwierdzono jej niewinność prawomocnym wyrokiem sądu karnego, wobec czego należało wyeliminować negatywne konsekwencje wszczęcia i prowadzenia wobec niej postępowania karnego, gdyż tylko wówczas można mówić o respektowaniu konstytucyjnej zasady domniemania niewinności (tak w Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2012 roku sygn. akt I PK 163/12). Konsekwencją powyższego jest uznanie, że pozwany powinien był umożliwić powódce doprowadzenie do stanu, jaki istniałby, gdyby postępowanie karne nie zostało wszczęte.

Na marginesie podnieść także należy, że pozostawienie uposażenia powódki na poziomie określonym przez pracodawcę, doprowadziłoby do naruszenia zasad dotyczących równego traktowania w zatrudnieniu w zakresie prawa do wynagrodzenia (art. 18 ze z. 3c kp), tylko z tego powodu, że powódka będąc poza służbą z uwagi na niesłuszne oskarżenie, nie mogła skorzystać w momencie zmian organizacyjnych w Służbie Celnej, z prawa do zachowania uposażenia na dotychczasowym poziomie.

W sposób prawidłowy zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż należało ustalić hipotetyczne uposażenie zasadnicze powódki na dzień 30 listopada 2011 roku przy założeniu, że powódka nie zostałaby w 2003 roku zwolniona ze służby i w latach 2003 – 2011 świadczyłaby pracę oraz porównać z wysokością zaszeregowania na dzień 1 grudnia 2011 r., i różnicę w kwotach zasądzić na rzecz powódki. Tylko w taki sposób można było wyeliminować negatywne konsekwencje wszczęcia i prowadzenia wobec niej postępowania karnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, ze stanowiskiem apelującego, co do jego interpretacji przepisów, że ustawodawca jasno określił, że chodzi o warunki dotychczasowe, nie zaś warunki, jakie być może funkcjonariusz „wypracowałby”, gdy pozostawał w służbie przez cały okres od dnia zwolnienia do dnia przywrócenia do pracy, można byłoby się zgodzić, gdyby nie wyjątkowa sytuacja prawna powódki, która zgłosiła swój powrót do służby po zmianach organizacyjnych

w Służbie Celnej, skutkujących zmianą stanowisk i określeniem na nowo dla wszystkich funkcjonariuszy wysokości uposażeń.

W konsekwencji powyższych rozważań, nie doszło do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 1, art. 189, art. 145, art. 146., art. 147, art. 113 ust. 3 w zw. z art. 222 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r o Służbie Celnej, § 2 ust. 1, ust. 2 , ust. 3 i ust. 4 § 2 oraz załącznika nr 1 tabela II poz. 28, 27.,26 i załącznika nr 2 Tabela 2 poz. 14 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz § 8 pkt. 1 , § 9 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 2010 r w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych, a więc przepisów określających warunki wynagrodzenia funkcjonariuszy celnych. W istocie wysokość uposażenia powódki określona ostatecznie na podstawie wyroku - 2692,80 zł, odbiega w szczególności od wysokości uposażenia na stanowisku młodszego specjalisty określonego w treści cytowanego rozporządzenia.

Jednakże, jak zauważa strona skarżąca, pozwany co prawda nie ma możliwości określenia uposażenia funkcjonariuszy w innej wysokości, niż wynika to z powyższych przepisów, chyba, że wynika to z przepisów powszechnie obowiązujących, np. gdy przewidują one zachowanie uposażenia wyższego , tak jak np. art. 222 ust. 4 .

Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu, bowiem ostatecznie zasądzona na rzecz powódki kwota jest konsekwencją zastosowania do sytuacji prawnej powódki właśnie tego przepisu, o czym była mowa powyżej. Zatem nie doszło do naruszenia przepisów regulujących wysokość uposażenia funkcjonariuszy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 165 ust. 1 i 4 ustawy o Służbie Celnej, w istocie strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia, także w zakresie odsetek ustawowych. Powódka bowiem początkowo – uzupełniając braki formalne pozwu wносиła o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 11 – go dnia każdego miesiąca następnego w stosunku do miesiąca, za który żądała wyrównania wynagrodzenia, by następnie w piśmie z dnia 6 sierpnia 2015 r rozszerzyć powództwo w zakresie odsetek ustawowych , wnosząc o ich zasądzenie od 1 dnia każdego miesiąca. Odsetki zatem do 5 sierpnia 2012 r, liczone od 1 do 10 dnia kolejnych miesięcy, za które zasądzono wyrównanie uposażenia, uległy przedawnieniu, na podstawie art. 165 ust. 1 o Służbie Celnej. Sąd Rejonowy nie uwzględnił zgłoszonego zarzutu.

Zgodnie z art. 165 ustawy o Służbie Celnej roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Kierownik urzędu może nie uwzględnić terminu przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami.

Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa:

1)każda czynność przed kierownikiem urzędu, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia;

2)uznanie roszczenia.

W ocenie Sądu jednak w tym przypadku opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami, o których mowa w cytowanym artykule 165 ustawy.

Ustawodawca nie wskazując, jakie to konkretnie okoliczności należy uznać za wyjątkowe i pozostawił sądowi, rozstrzygającemu spory na tym tle powstałe, ocenę czy w jednostkowym stanie faktycznym zaistniałe zdarzenia mogą usprawiedliwiać fakt spóźnionego wystąpienia z roszczeniem. Zdaniem Sądu Okręgowego taką wyjątkową okolicznością w niniejszej sprawie było to, że na początkowym etapie postępowania powódka nie korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, wystąpiła z żądaniem zapłaty odsetek, określając jedynie nieprawidłowy termin ich żądania, a termin zapłaty uposażenia jest odmiennie uregulowany niż w powszechnie obowiązujących

przepisach, opóźnienie nie było nadmierne, a powódka otrzymała zaniżone wynagrodzenie w związku z długotrwałym postępowaniem karnym, w wyniku czego uprzednio została wydalona ze służby, a następnie uniewinniona.

Zatem wyrok w zakresie spornych odsetek odpowiada prawu.

W istocie Sąd Rejonowy błędnie ustalił na str. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż powódka na dzień przywrócenia jej do służby w 2011 r. „legitymowała się... ogólnym stażem pracy 23 lata, w tym 17 lat w Urzędzie Celnym”, w sytuacji gdy z akt osobowych powódki, zestawień przygotowanych przez pozwanego wynika, że ogólny staż pracy powódki na dzień powrotu do służby to łącznie 15 lat, w tym w służbie celnej 7 (przy uwzględnieniu, że okres poza służbą to okres zatrudnienia, staż pracy ogólny wynosiłby 23 lata), jednak uchybienie to nie miało wpływu na rozstrzygnięcie, bowiem ostatecznie Sąd, dokonując rozważań i oceny prawidłowości powierzenia stanowiska, prawidłowo przyjął, iż powódka na dzień przywrócenia do służby legitymowała się stażem pracy 15 lat, w tym 8 lat poza służbą.

Kolejną kwestią podnoszoną przez apelującego, było oparcie rozstrzygnięcia o dokument w postaci wyliczenia hipotetycznego uposażenia podanego przez pozwanego dla potrzeb procesu cywilnego. W tym zakresie skarżący podnosił zarzuty naruszenia prawa procesowego.

W tym miejscu należy podnieść, że dokument ten został sporządzony i złożony przez stronę pozwaną w trakcie niniejszego postępowania i nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania.

Przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. (art. 227 kpc). Fakt jest istotny w rozumieniu art. 227 k.p.c., jeżeli dotyczy przedmiotu procesu oraz ma znaczenie prawne w tym sensie, że jego ustalenie jest konieczne z punktu widzenia normy prawnej, która miałaby zastosowanie do stanu faktycznego przedstawionego przez strony. Oznacza to, że jeżeli powoływane fakty nie mają takiego znaczenia, nie powinny być przedmiotem badania w toku postępowania dowodowego./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 15 kwietnia 2016 r, I ACa 1518/15, LEX nr 2044383/

W ocenie Sądu z punktu widzenia rozstrzygnięcia dokument zawierający hipotetyczne wyliczenie uposażenia, które przysługiwałoby powódce na dzień 30 listopada 2011 r. , był istotny, bowiem na tej podstawie ustalono różnicę w należnym uposażeniu (393,50 zł) przy przyjęciu opisanej wyżej konieczności zastosowania do sytuacji powódki art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej. Należy podnieść raz jeszcze, że autorem tego wyliczenia jest strona pozwana, która aktualnie podkreśla, że wyliczenie to zbyło sporządzone na potrzeby postępowania cywilnego, jednak nie wykazuje w żaden sposób, by wyliczenie takie byłoby różne dla niniejszego procesu. Jeśli tak, z pewnością strona takie by złożyła. Istotnie powódka nie przebywała w służbie w związku z trwającym postępowaniem karnym, jednak z uwagi na treść art. 222 ust. 4 należało ustalić, ile uposażenie powódki wynosiłoby, gdyby bez swojej winy nie przebywała poza służbą i umożliwić zastosowanie w stosunku do niej przepisu przejściowego.

W związku z tym nie doszło także do naruszenia art. 229 kpc, art., 244 kpc i art. 245 kpc. Kwestia, czy dokument w postaci wyliczenia hipotetycznego uposażenia może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia wynikało z przyjęcia prawidłowego założenia, że do sytuacji powódki należy zastosować art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej.

Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej, i o tej materialnej mocy dowodowej rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia./tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 14 czerwca 2016 r, V ACa 865/15, LEX nr 2067820/

Brak było podstaw do odmowy wiarygodności przedstawionemu przez stronę pozwaną dokumentowi.

W myśl art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane po uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Podkreślić należy, że kontrola instancyjna ogranicza się w tym przypadku tylko do zbadania poprawności logicznego rozumowania sądu I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyr. SN z dnia 6 listopada 2003 roku, II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, niepubl.; wyr. SN z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00). Zarzut z art. 233 § 1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów./tak SA we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 lipca 2013 r, I ACa 698/13, Lex nr 1369457/.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów. Zastosowane kryteria oceny również nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości, w szczególności w zakresie spornego wyliczenia.

Niezasadny jest zarzut dotyczący naruszenia art. 278 § 1 kpc. Sąd I Instancji, wbrew twierdzeniom apelującego oparł swoje rozstrzygnięcie w zakresie ustalenia wysokości różnicy w uposażeniu na podstawie wyliczenia strony pozwanej, który to dokument został jedynie powołany następnie w opinii biegłego, natomiast biegły, zgodnie z postanowieniem dowodowym miał wydać opinię na okoliczność wysokości uposażenia powódki na poszczególnych stanowiskach – dla każdej z wersji przy uwzględnieniu posiadanych kwalifikacji, stażu pracy, przebiegu służby, zatem sporządzenie opinii także przy uwzględnieniu wersji zastosowania art. 222 ust. 4, mieściło się w zakresie tezy dowodowej.

Opinia biegłego umożliwia sądowi analizę i ocenę ustalonych okoliczności sprawy przez pryzmat niezbędnej wiedzy, w której specjalistą jest opiniujący. Ma on wypowiadać się tylko w odniesieniu do okoliczności przynależnych do zakresu jego wiadomości specjalnych. Co do zasady zatem jego opracowanie może służyć ustaleniom faktycznym, a tym bardziej opiniodawca nie może sam poszukiwać i konstatować faktów doniosłych dla rozstrzygnięcia. Odstępstwo od tej reguły odnosić się może tylko do faktów będących przedmiotem wiedzy biegłego. /tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 31 maja 2016 r, I ACa 180/16, LEX nr 2073875 /

W rozpoznawanej sprawie biegły dokonał obliczeń w różnicy uposażeń, a więc wykonał czynności w oparciu o swoją wiedzę, natomiast wybór wersji wyliczeń, które przedstawił biegły, należało ostatecznie do Sądu.

W ocenie Sądu nie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 kpc. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Stosownie do treści przepisu art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno przede wszystkim zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: przedstawienie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Musi tu być wskazany tok rozumowania sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym. Powinno ono zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa i wskazywać, dlaczego dany pogląd prawny sąd uznaje za trafny i z jakich powodów, a dlaczego odrzucił inne możliwości zakwalifikowania danego stanu faktycznego w odniesieniu do innego przepisu albo przepisów. Uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok został wydany./tak SA w Łodzi z dnia 24 maja 2016 r, III AUa 906/15 LEX nr 2071305/

Zarzut naruszenia art. 328 k.p.c., może odnieść skutek wtedy, gdy z uwagi na wadliwość uzasadnienia zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej./tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r. V ACa 914/15, LEX nr 2081573/.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy podał podstawę rozstrzygnięcia, wskazując na zasadność roszczeń powódki w oparciu o art. 108 ust. 1 w zw. z art. 109 w zw. z art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej. (s. 26 i 27 uzasadnienia).

Brak także podstaw do uwzględnienia zarzutów w zakresie rozliczenia kosztów procesu, w szczególności w zakresie naruszenia art. 98 kpc i 102 kpc.

Zgodnie z art. 98 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. (art. 102 kpc)

Prawidłowo Sąd zastosował art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Skoro powódka wygrała proces w wymiarze ponad 50 % (stosunek 54 do 46 %), brak było podstaw do stosowania zasady wzajemnego zniesienia kosztów pomiędzy stronami (art. 100 kpc), bądź zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jednocześnie Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął zastosowanie art. 102 kpc, powołując w szczególności charakter sprawy, sytuację majątkową i osobistą powódki.

Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "przypadków szczególnie uzasadnionych" pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową. /tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 20 września 2016 r, IACa 276/16, LEX nr 2137004 /

Także w ocenie Sądu Okręgowego, całokształt okoliczności, także związanych z pozostawianiem poza służbą celną i korzystaniem z instytucji pełnomocnika z urzędu, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego, przemawiał za zastosowaniem tego przepisu.

Z powyższych względów apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Apelacja strony powodowej także nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom apelacji, które nie zostały sprecyzowane naruszeniem konkretnego przepisu prawa materialnego czy procesowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że powódka została przywrócona na stanowisko odpowiednie do zakresu, rodzaju i wartości wykonywanych przez nią zadań na dzień zwolnienia ze służby.

Przypomnieć tylko należy, że na dzień zwolnienia powódki ze służby obowiązywało wydane na podstawie ustawy o Służbie Celnej z 24 lipca 1999 r. rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych oraz szczegółowego trybu nadawania im stopni z dnia 30 marca 2000 r. (Dz. U. Nr 25, poz. 301). Rozporządzenie to określało między innymi stanowiska służbowe funkcjonariuszy celnych oraz wymagane kwalifikacje do ich zajmowania w zakresie wykształcenia i praktyki zawodowej. W przypadku izb celnych i urzędów celnych przewidziane były, wliczając od najniższego, następujące stanowiska:

- referent,
- młodszy kontroler celny,
- kontroler celny,
- starszy kontroler celny,
- inspektor celny.

Dalsze stanowiska były to stanowiska kierownicze i eksperckie. Powódka do daty zwolnienia w 2003 roku zajmowała stanowisko kontrolera celnego.

W 2011 roku, w momencie powrotu powódki do służby, obowiązywały przepisy nowej ustawy o Służbie Celnej z 2009 roku i w konsekwencji wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 2010 roku w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 334). Rozporządzenie to w sposób odmienny niż poprzednie określiło kategorie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, wymagane kwalifikacje do zajmowania stanowisk służbowych, tryb awansowania na stanowiska służbowe i dokonywania na nich zmian. Wprowadzono w § 2 podział na trzy kategorie stanowisk służbowych, to jest na kierownicze, eksperckie i specjalistyczne. W przypadku izb celnych i urzędów celnych przewidziane zostały, wliczając od najniższego, trzy stanowiska specjalistyczne, to jest stanowisko:

- młodszego specjalisty Służby Celnej,
- specjalisty Służby Celnej,
- starszego specjalisty Służby Celnej.

Jednocześnie nowe stanowiska służbowe i ich pozycja w hierarchii stanowisk uzależnione zostały od tzw. wartości zadań wykonywanych przez danego funkcjonariusza, a żaden przepis nie wprowadził regulacji pozwalającej na proste przyporządkowanie „starego” stanowiska, to jest o nazwie przyjętej w oparciu o ustawę o Służbie Celnej z 1999 roku, „nowemu” stanowisku, to jest o nazwie przyjętej w oparciu o ustawę o Służbie Celnej z 2009 roku.

Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej analizy stanowisk pracy powódki na zajmowanych stanowiskach, ustalając zgodnie z zakresem czynności sporządzonym na piśmie, że do zadań stanowiska pracy kontrolera celnego należało:

prowadzenie ewidencji obowiązujących w Urzędach Celnych; rejestrowanie długu celnego - przyjmowanie i rejestrowanie długu celnego oraz sporządzanie odpowiednich wykazów; nadawanie przeznaczenia celnego towarom będącym przedmiotem obrotu towarowego z zagranicą; sprawowanie dozoru celnego i kontroli celnej nad obrotem towarowym z zagranicą; wszczynanie spraw karnych skarbowych w zakresie ujawnionych przestępstw i wykroczeń; a także wykonywanie innych czynności zleconych przez kierownika posterunku celnego w zakresie związanym z bieżącą pracą. W praktyce podstawowym obowiązkiem powódki było wprowadzanie danych długu celnego, ewidencjonowanie podmiotów gospodarczych, ewidencjonowanie zabezpieczeń majątkowych podmiotów. Dodatkowo na polecenie swojego przełożonego, w zastępstwie za innego pracownika, zajmowała się prowadzeniem odpraw celnych. Powódka nie wyliczała samodzielnie należności celnych, a jedynie weryfikowała dane wynikające z dokumentów. Weryfikacja polegała na matematycznym ich zliczeniu. Powódka nie przygotowywała projektów decyzji ani innych aktów administracyjnych. Nie prowadziła także postępowań karnoskarbowych. Analizując zakres zadań opisanych przez powódkę prawidłowo zostało przyjęte, że czynności realizowane przez powódkę miały charakter zadań powtarzalnych, odtwórczych, gdyż opierały się głównie na danych otrzymanych od innych osób i polegały na ich przeniesieniu do ewidencji elektronicznej,

Z dniem 1 grudnia 2011 roku powódka została przywrócona do służby na stanowisku młodszego specjalisty służby celnej. Zakres obowiązków powódki szczegółowo określono w Karcie Zakresu Obowiązków i Uprawnień. W osobnym dokumencie pozwany dokonał oceny wartości wykonywanych zadań i ich czasochłonności. Do podstawowych obowiązków powódki w zakresie świadczonych zadań zgodnie z pisemnym zakresem obowiązków leżało: prowadzenie czynności w zakresie postępowania wykonawczego w sprawach o wykroczenia skarbowe, przestępstwa skarbowe, przestępstwa i wykroczenia (wartość zadania: 1), prowadzenie postępowań mandatowych w sprawach o wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 2), prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o wykroczenia oraz sprawach o przestępstwa ujawnione przez funkcjonariuszy celnych pełniących służbę w izbie celnej, w których występuje zbieg idealny przestępstwa lub wykroczenia z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym, w zakresie określonym w przepisach odrębnych; przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze oraz przekazywanie ich w wymaganym zakresie do zatwierdzenia prokuratorowi nadzorującemu postępowanie (wartość zadania: 4), występowanie do sądu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności (wartość zadania: 3), współpraca z organami ścigania, prokuraturą i sądami (wartość zadania: 3), realizacja zadań związanych z obsługą systemów informatycznych (wartość zadania: 1), prowadzenie kancelarii komórki (wartość zadania: 1), archiwizacja dokumentów (wartość zadania: 1), przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki (wartość zadania: 1).

Zgodnie zakresami obowiązków na stanowisku starszego specjalisty w Referacie Dochodzeniowo-Śledczym do zadań realizowanych na tym stanowisku należało m.in. prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe, przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze (wartość zadania: 4), występowanie przed sądem w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 6), prowadzenie postępowań w sprawach o przestępstwa określone w przepisach odrębnych, przygotowywanie rozstrzygnięć kończących postępowanie przygotowawcze (wartość zadania: 5), wnoszenie do sądów środków zaskarżenia orzeczeń wydanych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe (wartość zadania: 5).

Zgodnie zaś z zakresem obowiązków na stanowisku starszego specjalisty w Oddziale Celnym I w Ł., w którym to oddziale powódka pracowała przez pierwsze dwa miesiące po jej przywróceniu do służby, do zadań realizowanych na tym stanowisku m.in. należało: prowadzenie postępowania celnego i podatkowego, wydawanie rozstrzygnięć w sprawach wszczętych przed zwolnieniem towaru – zarówno o wysokim stopniu trudności i złożoności jak i pozostałe (wartość zadania: 4 i 3), prowadzenie postępowania celnego i wydawanie rozstrzygnięć w sprawach wszczętych po zwolnieniu towaru (wartość zadania: 3), prowadzenie postępowania w zakresie odmowy przyjęcia zgłoszenia celnego oraz unieważnienia na wniosek i z urzędu (wartość zadania: 3), wydawanie, zmiana i cofanie pozwoleń na stosowanie gospodarczych procedur celnych (wartość zadania: 3). Natomiast zakresy zadań obowiązujące w Referacie Kontroli Zgłoszeń Celnych i Procedur Uproszczonych, czyli o specyfice podobnej do tej panującej w

referacie, w którym pracowała powódka przed zwolnieniem ze służby, były następujące: do stanowiska młodszego specjalisty należało m.in. przyjmowanie zgłoszeń celnych oraz dołączonych do nich dokumentów (wartość zadania: 1); przyjmowanie informacji w sprawie opłaty paliwowej składanych wraz ze zgłoszeniem celnym oraz pobór opłaty paliwowej (wartość zadania: 1); potwierdzenie dokumentów zamykających procedurę tranzytu (wartość zadania: 1); kontrola danych zawartych w zgłoszeniach celnych i dołączonych do nich dokumentów (wartość zadania: 3), przyjmowanie, sprawdzanie pod względem formalnym i rachunkowym oraz ewidencjonowanie składanych deklaracji podatku akcyzowego we wskazanym zakresie (wartość zadania: 1); saldowanie powstania i wykonania zobowiązania na dokumentach potwierdzających przyjęcie zabezpieczenia majątkowego (wartość zadania: 1); wymierzanie opłat w sprawach celnych (wartość zadania: 1); rozliczanie zaliczki stałej; przygotowywanie danych i opracowywanie analiz w zakresie właściwości komórki (wartość zadania: 2).

Na stanowisku starszego specjalisty zakres obowiązków kształtował się zupełnie odmiennie, osoby takie zajmowały się w szczególności kontrolą danych zawartych w zgłoszeniach celnych oraz dołączonych do nich dokumentach o wysokim stopniu złożoności i trudności oraz w pozostałych (wartość zadania: 4 i 3); nakładaniem, sprawdzaniem, zdejmowaniem lub udzielaniem pozwoleń na zdejmowanie zamknięć urzędowych (wartość zadania: 1); udzielaniem informacji celnej (wartość zadania: 3); kontrolą warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych dotyczących przywozu i wywozu towarów (wartość zadania: 3); kontrolą środków przewozowych, w tym kontrolą skrytek (wartość zadania: 2); kontrolą zgłoszeń celnych uzupełniających (wartość zadania: 2); wszczynaniem postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe oraz realizowaniem niezbędnych czynności procesowych w granicach koniecznych dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego, wykroczenia skarbowego, przestępstwa lub wykroczenia (wartość zadania: 3); wydawaniem, zmianą i cofaniem pozwoleń na stosowanie gospodarczych procedur celnych w przypadku, gdy wniosek o pozwolenie na gospodarczą procedurę celną składany jest w formie zgłoszenia celnego (wartość zadania: 2).

Z kolei na stanowisku specjalisty Służby Celnej zakres obowiązków obejmował m. in.: kontrolę danych zawartych w zgłoszeniach celnych oraz dołączonych do nich dokumentów – o wysokim stopniu trudności i złożoności; pobieranie próbek towarów; ustalanie rodzaju i ilości towaru; obejmowanie towaru wnioskowaną procedurą lub nadanie towarom innego przeznaczenia oraz określenie kwoty długu celnego; kontrola warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych dotyczących przywozu i wywozu towarów; kontrola zgłoszeń celnych uzupełniających; kontrola rodzaju paliwa poprzez pobranie próbek paliwa ze zbiorników pojazdu; kontrola transportu drogowego na zasadach określonych w przepisach odrębnych; prowadzenie statystyki i sprawozdawczości; wydawanie dokumentów potwierdzających zapłatę akcyzy z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodów osobowych.

Dokonując szczegółowej analizy zadań i czynności wykonywanych na poszczególnych stanowiskach, porównanie ich zadaniami wykonywanymi przez powódkę (zarówno tymi wynikającymi z pisemnej karty zadań jak i zadań opisanych przez powódkę), prowadzi do wniosku, że stopień samodzielności i decyzyjności na stanowisku specjalisty i starszego specjalisty Służby Celnej jest wyższy niż ten na stanowisku młodszego specjalisty Służby Celnej. O ile bowiem, co wynika ze złożonych do akt sprawy wykazów obowiązków, specjalista i starszy specjalista wykonują w niewielkim zakresie niektóre zadania zwartościowane na poziomie 1, czyli zadania o charakterze ewidencyjnym, prowadzenia akt, przyjmowania dokumentów, to jednak wykonują oni również zadania o wysokiej wartości jak prowadzenie postępowań karnych, administracyjnych, celnych i podatkowych, z którymi wiąże się samodzielne przygotowywanie rozstrzygnięć, czynności kształtujące sytuacje innych podmiotów, poprzez np. wydawanie, zmianę i cofanie pozwoleń, kontrolę spełnienia warunków i wymogów określonych w przepisach odrębnych czy dokonywanie czynności zakwalifikowanych wprost jako nacechowane wysokim stopniem złożoności i trudności.

Zakwalifikowaniu powódki do wyższego stanowiska niż młodszego specjalisty sprzeciwiają się także ustalenia Sądu Rejonowego, a niekwestionowane przez powódkę, że na stanowisku starszego specjalisty zatrudnione były trzy osoby z wykształceniem średnim, przy czym ich staż pracy tylko w Służbie Celnej był wysoki bo wynosił 21 lat w przypadku dwóch osób i 19 lat w przypadku jednej. Pozostali zaś pracownicy zatrudnieni na stanowisku starszego specjalisty legitymowali się wykształceniem wyższym. Z kolei na stanowisku specjalisty zatrudniona była jedna tylko osoba z wykształceniem średnim i stażem pracy w Izbie Celnej wynoszącym 23 lata, pozostali zaś wszyscy pracownicy

na tym stanowisku posiadali wykształcenie wyższe. Powódka na dzień jej przywrócenia do służby legitymowała się wykształceniem średnim i stażem pracy wynoszącym 15 lat (przy uwzględnieniu 8 lat przebywania poza służbą).

Sąd Rejonowy zatem prawidłowo uznał, że powódka w niniejszym postępowaniu nie dowiodła, że zakres, rodzaj i wartość wykonywanych przez nią zadań na stanowisku zajmowanym na dzień zwolnienia ze służby był porównywalny z zadaniami wykonywanymi przez innych funkcjonariuszy Służby Celnej na stanowisku starszego specjalisty bądź specjalisty. Także w apelacji, poza własną oceną zakresu obowiązków, nie zgłosiła w tym zakresie konkretnych zarzutów. Na marginesie należy tylko podnieść, że przed Sądem I instancji powódka domagała się wyrównania uposażenia biorąc pod uwagę stanowisko starszego specjalisty Służby Celnej, by w apelacji wnieść o wyrównanie tego uposażenia, biorąc pod uwagę stanowisko specjalisty Służby Celnej.

Z tego względu na podstawie art. 385 kpc apelacja powódki podlegała także oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami z uwagi na fakt, że obie apelacje zostały oddalone, a wartości przedmiotu zaskarżenia były zbliżone (14.166 zł i 13.334,40 zł).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za II instancję Sąd orzekł na podstawie § 2, § 4, § 15 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 8 pkt. 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu /Dz.U. 2015 poz. 1801/.

Przewodnicząca: Sędziowie: